

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKI KAKA

Kıbrıs savaşı!

amirgus

Türkiye İş Bankası A.Ş.

MERKEZİ: ANKARA

Telgraf Adresi: TAB

GENEL MÜDÜRLÜK
Mevduat Müd.
Y.No.2

Ankara, 1 Ocak 1966

001068

Sayın Tasarruf Sahibi :

Halkımızın gösterdiği büyük teveccühe bir karşılık olmak üzere yıllardanberi yapmakta olduğumuz zengin ikramiye keşidelerinin devamı olarak, bankamızın, 7 milyon liralık bir çekiliş daha düzenlemiş bulunduğunu biliyorsunuz.

60 apartman dairesi, 5 adet yüz bin lira, 10 adet elli bin lira, 50 adet on bin lira, 100 adet beş bin lira, 500 adet bin lira, ayrıca 15000 kişiye çeşitli para ikramiyeleri kazandıracak olan bu çekilişimiz, 25 Mart cuma günü halk huzurunda yapılacaktır.

Bu 7 Milyon liralık çekilişe katılabilmek ve kazanma şansınızı azaltmamak için 1965 sonuna kadar bankamıza yatırmış olduğunuz tasarruflarınızı aynen muhafaza etmelisiniz.

7 milyon liralık bu keşide dışında, Bankamız, 1966 yılı için 12 milyon tutarında yeni bir İkramiye Planı hazırlamış bulunmaktadır.

Yeni yılın cazip ve zengin ikramiyelerinden faydalanmak için tasarruflarınızı, her zaman olduğu gibi gene Türkiye İş Bankasına yatırmanızı bekler, Yeni yılda sağlık, başarı ve bol şanslar dileriz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Genel Müdürlük

AKBABA

Yıl: 44 Cilt: 10 Sayı: 2 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 5 Ocak 1966

İki Çember!

ATATÜRK'ün, saygılı bir dost çemberi içinde bıraktığı Türkiye, artık bir düşünman çemberi içindedir. Bunun tek nedeni var: İçeride zayıf düştük.

Sayın İnönü'nün hazırlıksız demokrasisi, iç huzuru yörüngesinden çıkardı. Politikayı parti salonundan, meclis salonundan aldık, köy kahvesine kadar, köy camisine kadar, köy mezarlığına kadar götürdük!

Topkî İnönü'nün demokrasisi gibi, 27 Mayıs da hazırlıksız bir ihtilâldi. Anayasayı çiğneyen bir iktidarı devirmekten ötesi düştülmemişti bu ihtilâlin!

Demokrasi kargaşasından sonra bir de ihtilâl kargaşası, birbirini kovayan curnallarla.. Yassıada tutuklularının arkada bıraktığı gözü yaşlı ailelerle, akrabalarla, dostlarla.. Yedi bini aşkın emekli subaylarla.. İşine son verilmiş memurlarla ve genç ihtilâlciler arasına sızmış aldatmacılarla, zaten yörüngesine oturmamış huzuru bir daha yörüngesinden çıkardı.. Zaten birbirine düşmüş insanlarımızı bir daha birbirine düşürdü.

27 Mayıs'tan bu güne dek geçen yıllar, dibi yüze çıkaran, yüzü dibe çökerten çalkantılardır.

Son seçimler için hazırlanan «Millî Artık» oyunu, Türkiye'nin başına bir sınıf partisi çıkardı. Radyodan dinlediğimiz konuşmalar, Tanrının akşamı, bilennmiş sözlerle millî bütünlüğümüzü bir daha, bir daha, bir daha doğradı.

Şimdi bizden, hafızamızın haritasından yıllar yılı önce sildiğimiz Kıbrıs'ı istemekle kalmı-

yorlar. Şimdi bizden neler istediklerini, Yunanistan'da, Yeni İzmir meydanına diktikleri papazın heykeline sorun... Türk kanını, kızıl bir şal gibi omuzlarından topuklarına doğru döküp Kordonboyu'nda Yunan katillerini, dualarla karşılayan papaza!

Kıbrıs, büyük Yunanistan hayali için, küçük komşumuza bir atlama taşıdır.

Özgürlüğüne yeni kavuşmuş, adı belirsiz, bayrağı belirsiz, tutumu belirsiz ve biz onlardan, onlar bizden habersiz Afrika devletlerini niçin kaybettiğimizi soruyorlar.

Ben onlara başka bir şey sorayım:

İsrail'i niçin kaybettik?.. Bu yeryüzünün belki en küçük, ama muhakkak en büyük devleti niçin çekimsiz kaldı oylamada?

Çünkü, Meclis kürsülerinden radyolarına, gazetelerinden dergilerine kadar her yerde bize söylen araplara yaranmak için birbirimizin başkentinden elçilerini çektiler de ondan...

E, İsrail'den elçimizi çektiler de araplarla dost olabildik mi acaba?

Abdülâsır'a saygılarla yolladığımız Türk elçisi Mısır Sefarethanemizde kendi kendine oturma dursun, henüz Ankara'daki Mısır sefarethanesinde Abdülâsır'ın elçisi yok ve Birleşmiş Milletlerdeki Kıbrıs oylamasında, bize karşı onların oyu tam Firavunca!

Atatürk'ün bizlere bıraktığı Türkiye'yi, nereden alıp nereye getirdiğimizi — eğer kalbi ve kafası dayanabilirse — hepimizden

önce ve hepimizden çok onun başyardımcısı sayın İnönü düşünün!

Atatürk, kendini ölümden kurtarmadığı günlerde, Hatay'ı kurtarmıştı: Hem de Cemiyet-i Akvam'dan... Hem de Fransız ordusundan!

Biz, Makaryos'tan Kıbrıs'ı da değil, Kıbrıs Türklerini kurtarmadık!

Şimdi, güney sınırlarımızdan yeni çılgınlıklar geliyor: Ayınlı, gayınlı arap çılgınlıkları... İskenderun'u istiyorlar bizden.

Bu kadarla bitecek mi dersiniz?.. Yarın, bağımsızlık rüyaları gören başka toplulukların isteklerini duymayacak mıyız acaba?

Siz, Türkiye'de votka fabrikaları kurmak isteyen büyük komşumuzun ilk denizlere kavuşmak sevdasından vazgeçtiğini mi sanırsınız?.. Siz nice doğu illerimizde hangi bayrakların dalgalanmak istediğini bilmez misiniz?.. Siz, mavi boğaz sularının hangi gözlere renk kattığını Victor Hugo'nun bir mısraında okumadınız mı?

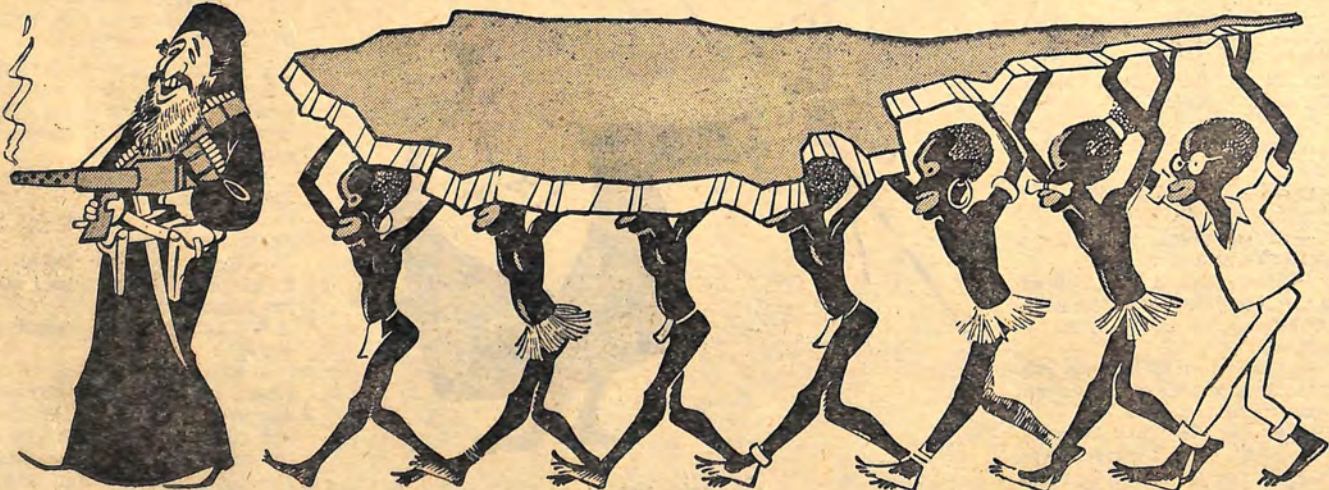
İsterler!.. Topraklarımıza her gün yeni bir anıtla imzamızı atmadıkça isterler!..

İsterler!.. Yoksulluk içinde, bilgisizlik içinde, her yabancı sınıra avucumuzu uzattıkça isterler!

İsterler!.. Biz, bir ikbâl koltuğu uğruna birbirimizin canını istedikçe, her şeyimizi, her şeyimizi, her şeyimizi isterler.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Yeni Afrika devletleri Kıbrıs için aleyhimizde oy verdiler...

Av dönüşü!

Akbaba

KALKINMA YILI

Sevgili Akbaba okurları!

Gegen hafta, sizlere yeni yılın ilk sayısını verdik: Pırıl pırıl, beş reukli bir orta sayfa ilâvesi ile...

Akbaba ressamlarının, Akbaba matbaasının, Akbaba kışi evinin ortak çabasından doğmuş bir başarı idi bu... Herkes kendi payına düşen çabayı gösterdi ve ortak eser doğdu.

Akbaba, yeni yıla, yeni bir kalınma hamlesi ile giriyor.

Sizlere, 1966 programımızdan bugün kısa bir özet vereceğiz: 1 — Akbaba, çoğunluğumuzun spora, bilhassa futbola gösterdiği büyük ilgiyi düşünerek bu konuya yer ayırmıştır. Elinizdeki sayının iki orta sayfasında «Fenerbahçe'yi Nasıl Kurtarmalı?» başlıklı bir karikatür anketi göreceksiniz ve umarız ki beğeneceksiniz.

2 — Gelecek sayımızda «Top Yuvraklı» başlıklı bir spor sayfası bulacaksınız.

Ayda bir sunacağımız bu sayfa, hem spor, hem mizah edebiyatımızın ünlü yazarı Halit İsmail'in arkadaşlarımızı hazırlayacaktır.

3 — Pek yakında sizlere bir «Manzum roman» takdim edeceğiz.

Bu romanı, soluğunuzu kesen bir macera filmi gibi seyredecek, tadına doyumaz bir şiir gibi okuyacak ve her hafta, gelecek haftayı, yalnız onu düşünerek bekleyeceksiniz.

4 — Akbaba, 1966 da daha birçok yenilikler yapacak ve sık sık renkli ilâveler verecektir.

Saygılarımız, teşekkürlerimiz her zaman sizlerindir.

AKBABA

Amerikan Pazarı!

Adnan Veli

MEŞKÜRE Hanımın kızı Mambo Nebile, haftaya perşembeye zenci Amerikan çavuşu Louis'le nikâhlana-cak, üç ay sonra da Amerika'ya gelin gidecekti. Meşkûre Hanım, birkaç gündür uykuyu uyumuyor, kızının çeyizini hazır etmeye çalışıyordu. Nebile'nin el işlenesi kombinezonları, çamaşırları, E-yüpsultan mamûlâtı bir sandığa yerleştirilmiş, sıra, yatak yorga-na gelmişti. Onun için Hallaç Beşir'i sabahleyin erkenden ça-ğırılmışlar, yatakları attırmaya başlamışlardı.

Beşir, köşedeki odanın pence-relerini sıkı sıkıya kapamış, eski yatak yorganı söküp pamuğunu bir köşeye yığıp, sonra da ya-yını alıp işe girişmişti. Elindeki tokmağı bütün kuvvetiyle yayın teline vuruyor, ortalığı toza bo-guyordu. Meşkûre Hanım da, sofada öteki yastıkları söktüyör-du. Mambo Nebile de kendi ken-dine nikâh hazırlığına girişmiş-ti. Bakır bir sahanda eritiş limonla kestirdiği şekeri, mutba-ğın taşının üstüne dökmüştü. Ağdanın soğumasını beklerken, bir eliyle de çenesindeki tüyle-ri çokluyordu.

Hallaç Beşir'in gittikçe artan gürültüsü üzerine, yukarıki kat-ta pansiyon kalan, bar artistli Kalyopi sırtında kombinezonu, çıplak ayaklarla merdivenleri indi. Saç baş birbirine karışmış, gözlerinin boyaları yanaklarına bulaşmıştı. Ofkeyle, hallacın oda kapısını açtı:

— Vire nedir bu gürültü?.. Ve kabil değil uyumak için beş da-kika...

Hallaç durdu. Meşkûre hanım, sofanın öbür ucundan seslendi:

— Ne o Kalyopi?.. Bir şey mi istedin?

— Uyumak için kabil yok..

— E, ne yapalım?.. Bu iş her zaman olmaz.. Her insanın öm-ründe anca bir sefer olur.

— Niçin siz bahçede yapmıyor bu iş?

— Ayol bahçede pamuk attırı-lır mı?.. Dışarıdaki rüzgârı gör-müyor musun sen?.. Osman Bö-lükbaşı'nın üfürüğünden beter.. On okka pamuğun beşi bile kal-maz ortada!

Kalyopi, büsbütün sinirlen-miştii:

— Rüzgâr götürmesin için, lâzım ben uyku bırakayım?

— Biraz erken yataydın sen de.. Uyku saati mi şimdi?

— Ben saat altı kadar konso-masyon yaptım ve buraya gelin-ce biraz uyku isterim. Ama ol-muyor...

— Canım, sen konsomas yap-tınsa kendin için yaptın.. Senin konsomasından bana ne?

— Helbet kendim için yapa-rım. Ama yorgun olunca uyku muhtaç var. Burada uyku olmu-yor.. Sizin yataklar için sankim

acele vardır?.. Yarın, başka gün yapamazdınız?

— Ayol, helbet acelesi var. Se-kiz muska ile üç kurbandan son-ra kızın kısmetini çıkıti diyerek-ten evcek şenlik yapıyoruz, bir de tutmuş, aceleniz nedir diye soruyor. Bizim kız otuz dörde geliyor madam, otuz dörde.. An-ladın mı?.. Biz acele etmiyelim de kimler acele etsin?..

— Otuz dört geliyorsa, benim kabahattir?

— Suss, bağırma öyle otuz dört diye!.. Benim gibi usul ko-nuşmasını bilmez misin sen?

— Sen söylüyor, otuz dört..

— Ben söylüyorsam, fısıltıyla söylüyorum!

— Ne olmuş peki?..

— Sen benim kızımın yaşını, yedi mahalleye ilânât geçemez-sin.. Anladın mı?

— Peki geçmiyorum.. Ama siz bu gürültü kesecek?

— Bana bak Kalyopi.. Bu gü-rültü kesilemez.. Benim kızımın perşembeye nikâhı var. Ne olur, ne olmaz.. Bir dakika bile kay-bedemem ben!

— Ne olacak canım?.. Bir arap koca.. Amerikan zenci...

Meşkûre Hanım, tepesinden kaynar su dökülmüş gibi yerin-den fırladı:

— Sen baksana buraya, dedi. Beyenemedin mi arap kocayı?.. Amerikan Başçavuşu bu, Ame-rikan!..

— Ne olmuş?..

— Ayol daha ne olsun?.. En büyük askeriye rütbesi.. Rütbesi bir yana, maldan geçilmiyor yan-larından.. Nikâhtan sonra bak, bizim evin içini göreceksin, A-merikan pazarı gibi donatmaz-sam, bana da Meşkûre demesin-ler. O konserveler, o çorbalar, o iç çamaşırları, naylon külotlar, korseler, sofra takımları, yatak çarşafı, havlular, çocuk ara-baları, cigaralar, envâi çeşit iç-kiler, daha neler de neler!

— Ama, şimdi bunlar yasak yapacaklar..

— Hııh, tuzluyayım da kok-ma.. Amerikan eşyası satan dük-kânlar, Ankara'da Gümrük Ba-kanlığı ile karşı karşıya çalış-ıyorlar.. Niye yasak olacaktı?.. Biz dostuz Amerikan'la!

— Sizin kız da dost yapacak Amerikana?..

— Yooo, kızımı dost vermem..

Seniye Balıoğlu

Bize kalan!..

Nikâhla veriyorum.. Dost dedi-gim, biz, yani cümle ahali dost-tuz.. Ama kızımın şu nikâhı bir kıyılın, ondan sonra gör sen Meşkûre'yi.. Eğer ki evin içini üç ayda selbes satış yapan Ame-rikan dükkânlarına çevirmez-sem, ben de arap olayım!.. Ker-tenkele reçelinden tut, Amerikan mobilya cılasına kadar, kuru so-ğan tozundan tut, ananas mu-rabbama kadar, ne istersen, bu evde bulunacak.. Biteks açaca-ğım vallahi burada, Biteks... Ar-tık cigara mı istersin, içki bi is-tersin, bana geleceksin Kalyopi!

— Ben çok mersi.. Hiçbir şey istemez.. Ama bu gürültü siz çabuk kesecek.. Uyku ister ben..

— Vaktinde yataydın, uykunu da uyurdun.. Sabahın saat altı-sına kadar barlar açık durmaz.. Başka dalgadasın sen!

— Bizim bar, saat dörtte pay-dos yapar.. Ama ben, benim ni-şanlı ile otomobilde Bebek ka-dar gitti ve iki tur yaptık deniz kenarda...

— Hah, bak ben nasıl anla-rım?.. Saat dörtte yatsaydın, şim-diye kadar uykunu çoktan alırdın.. Ama iki tur filân derken, sabahı etmişsin!

— Ben yapti iki tur, onu çok görüyorsunuz?.. Sizin Senato Baskan altmışıç tur yaptı.. Ni-çin ona ses çıkarmaz?

— Bana bak Kalyopi.. Sen bir işi uzatınca, fazla uzatıyorsun.. Bu hallaç bugün bu pamuğu ata-cak.. Bunun hiç lâmi cimi yok.. Sen de nikâh yapacak olursan, o vakit senin hallacına biz de ses çıkarmayız...

— Ben nikâh anlamam!

— Helbette anlamazsın.. Ni-kâh senin nene gerek?.. Zaten sen herkesle nikâhlısın!

— Benim iş serbes iş.. Artist-likte nikâh olamaz!

— Kalyopi.. Ben senin dırdı-rını çekemem.. Zamparalarla sabaha kadar fîng atacağına, evine vaktinde gel de yorganına sarılıp yat!

— Gelemem.. Benim iş, gece işidir.. Eğer siz bu hallaç sus-turmaz, o vakit ben şikâyet ya-pacak karakolda!

— Sen şikâyet yapacaksın da ne olacak?.. Asıl ben seni şikâ-yet ederseem...

— Siz beni niçin şikâyet ya-pacak?

— Karakola derim ki, bu ka-rının zamkinozları bizim evin merdivenini aşındırdı. Biri iner, biri çıkar.. Evin içindekilere ra-hat huzur vermiyorlar derim..

— Ne zaman ki Yorgo burada gelir, benim nişanlı sayılır Yor-

go.. Çünkü bizim Yorgo ile evlenmek için, aramızda anlaşma var...

— Seninle evlenecek adam, geceleri niye senin odanda kalıyor?.. Evlensin, ondan sonra kal-sın.. Sorma gir oteli mi senin odan?

— Söyledi ya, Yorgo ilen be-nim anlaşma var..

— Canım öyle anlaşmalara İkili Anlaşma derler.. İkili anlaşmalarda, kabak cümle âlemin başına patlar.. Kuzum, senin hiç kadın arkadaşın olmaz mı?.. Arkadaşlarının hepsi de erkek!

— Onlardan bazıları polis memurdur ve beni ziyaret yapar dostça!

— Ne de çok polis ahababın varmış senin?.. Mehmet Ali Aybar'ın bile arkasında o kadar polis yok!

— Hepsî arkadaş..

— Biliyorum arkadaş olduk-larını.. Ama karakolda resmi po-lis elbisesi giyerler, seninle arkadaşlık ederken sivil giyerler.. Ne biçim iş bu?.. Sen bar artist-i misin, yoksa İşçi Partisinin dosya memuru musun?

— Siz çok konuşuyor bayan Aşure..

— Aşure değil, Meşkûre.. Adı-mı iyi öğren de öyle konuş!

— Peki, Meşkûre.. Ben bu ev-de katiyen rahat olmuyorum..

— Bu selbeslik sende varken, sen hiçbir yerde rahat edemez-sin ayol!

— Tabi, benim mantalite çok demokrat.. Demokrasi ister her şey serbes olacak.

— Haa, demek ki sen şimdi demokrasi yapıyorsun.. Yap ba-kalım, yap.. Yalnız biraz temkin-li ol.. Fazla demokrasilik yap-mıya kalkışacak olursan, parti-nin kapısını mühürleyiverirler.. Öyle, demokrasi memokrasi di-yerekten çok şımarımıya kalkma.. Demokrasinin hışmı, hiçbir şeyin hışmına benzemez!

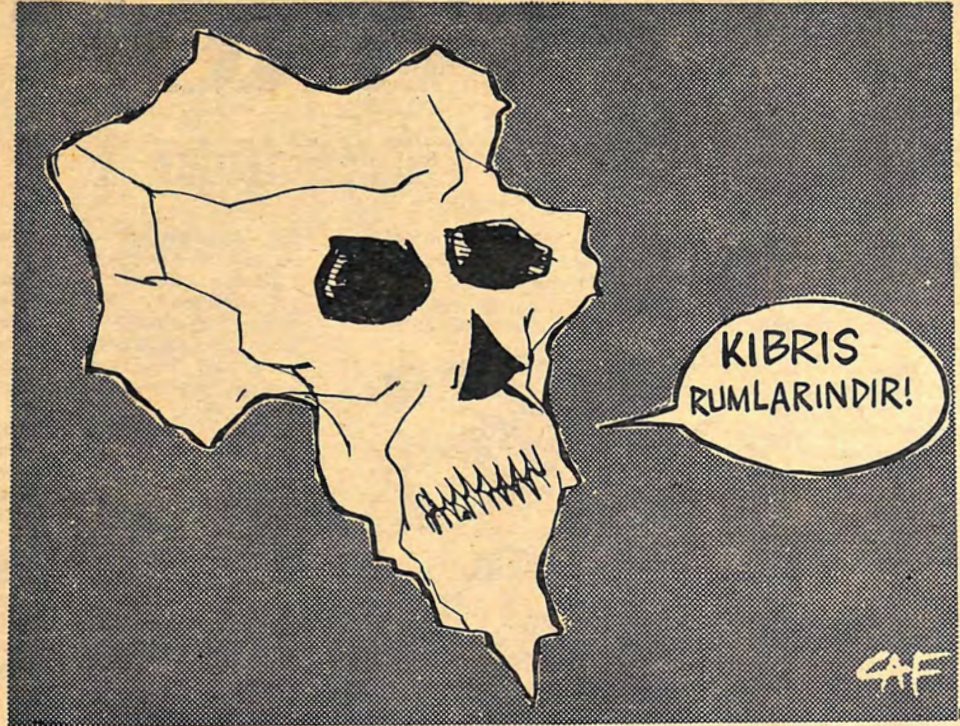
— Siz, ne kadar çok konuşu-yor, madam Meşkûre...

— Konuşurum helbet!

— Ama, çok rica ederim, be-nim terbiye kaçırmayınız..

— Senin terbiyeni mi kaçıra-cağım ben?.. E buna güleyim biraz.. Ayol senin terbiyen, arşı âlâdaki yörüngesine çoktaaaan

«Afrika devletleri Kıbrıs meselesinde aleyhimizde oy kullandılar..»

Kuru kafa!

oturmuş.. Ben mi kaçıracağım onu?

— Ben sizle başa çıkamaz..

— Çıkamazsın elbet.. Bu evde benim dediğim olur.. Evin millî iradesiyim ben!.. Her istediğimi çatır çatır yaparım... Kızımı A-merikan'a veririm.. Evimin oda-larında da Biteks dükkânları açarım.. Senin de pamuğunu, şu hallaç gibi atarım!

Meşkûre Hanım, enikonu si-nirlenmişti. Kalyopi'nin suratı-na bile bakmadan hallaca döndü:

— Hallaaaaaağ, hallaç!.. dedi.. Kimsenin lâfına kulak asma sen.. Salla tokmağını!.. Amerikan çavuşuyla gerdeğe o girmiycek, benim kızım girecek...

Hallaç, yayını eskisinden daha kuvvetle zımbırdatmaya baş-ladı...

Anđan VELİ

YILBAŞILIK

Demirel

Kolay değil vermek emir,
Gayret, biraz daha semir!
İlk ravunda galip geldi,
Çünkü onun eli demir!

İnönü

"Eveleme,, develope!
"Sol sol,, diye geveleme!
En uygunu denize dal,
Yaz gelince "Çivileme!,,

Salâhattin KUTLU

Kışneme!

Adalet Fartisi kahvecisi, Demirel'i görünce sevin-cinden kışnemiş. Malûm ya, A.P. nin arması Kırat'dır.

Ama, A.P.li vatandaş-larımız, ne attır, ne kıs-raktır, ne de taydır. Kadı-nı ile, erkeği ile, sadece insan...

Yoksa, bunun arkasın-dan, bir de bakarsınız, sevgi ile sarılıp öpme ye-rine hoyratça saldırıp ısır-ma, dostça el sıkma ye-rine şahlanıp çifte atma gelir!

Onun için, beygirce kış-nemeyi bırakıp insanca konuşmaya alışımalı... Kır-at'ın terbiyesi bozulmasın!

«Tek adam!..»

BİZİM YOKUŞ

Yedek Parçalar

Burhan Şolukçu

Yağ erimiş, et erimiş, kemik bile erimiş galiba... Bir hayâl adamdır karşınızdaki!

Ama gözler, bu solgun yüzde iki ateş parçası.. Işık dolu, zekâ dolu ve hüznü dolu.

Ateş mahzun olur mu demeyin. Oluyor işte!

Ne güzel iki mısraı vardır Ahmet Haşim'in:

Akşam, yine akşam, yine akşam, Göllerde bu dem bir kamış olsam! Burhan Şolukçu, Haşim'in mısraındaki, akşamın esmer rüzgârı ile eğilmiş kamıştır sanki.. Öylesine narın, öylesine ince ve öylesine uzun...

Gelir, gider.. Bir gölge de insanı bu kadar sessiz ziyaret eder ancak!

Karikatürist olmadan önce neci imiş bilir misiniz?.. Kömür ocağında elektrikçi!

— Çiğerimin yarısını Uzun Mehmet kuyusu çürüttü, diyor... Altmış beş kiloluk Burhan Şolukçu, toprağın altından kırk altı kilo çıkmış!

Orhan Veli'nin meşhur Süleyman efendisini bilirsiniz, hiçbir şeyden çekmemiştir nasırdan

çektği kadar. Bizim Solukçu, Süleyman efendiyi bile kışkırtıyor: Onun çektği bir nasır.. Burhan'ın çektği mi?.. Üç nasır: Hastalık, parasızlık, kiracılık!

Burhan Şolukçu

Ama ne demiş şair: «Mihneti kendine zevk etmedir âlemdede hüner» «Gam-u şâdi felek böyle gelir, böyle gider!»

O da şaire uymuş ve çektği mihnetlerin zevkini, sevdiği güzelle evlenerek ve üç çocuk babası olarak çıkarmış!

Çizgileri usta işi, tatlı çizgiler değildir. Ama onun çizgileridir, başkasının da değil. Baktınız mı,

hiç düşünmeden Solukçu'nun fırçasından çıktığını söylersiniz.

Burhan Şolukçu'da, el kafanın emrindedir. Nükteye çizgi arar, çizgiye nükte değil. Akbaba'ya bir seri hazırladı: Kalender Niyazlı. Yazısız, sözsüz. Ama çizgiler konuşuyor. Karikatür budur elbet.

Kusuru yok mu Burhan'ın?.. Var: Kolaycılık. Ben bile, ressam değilim, karikatürist değilim, yalnız titiz dikkatimle bakınca, ona düzeltme fırsatları veririm.

Galiba, biraz da yeni kuşağın özelliği bu: Her şeyin kolayını aramak. Vezinsiz şiir nedir? Kolaylık! Kafiyesiz şiir nedir? Kolaylık! Evlenmeler, boşanmalar bile ne kadar kolaylaştı, değil mi?

Kıskık öksürüklerini duyunca, göğsüm acıyarak önüme bakar, düşünürdüm: Bizim Solukçu acaba ne yiyor, ne içiyor diye.. Ekmekek, hayır. Pilâv, hayır. Bôrek, hayır. Tatlı, hayır... Böyle sine zayıflamak için kendi kendisini mi yiyor acaba?

Suat Yalaz

Bugday ekmeği içi kadar tatlı esmer, yumuşak esmer, ılık esmer bir yüz. Birkaç tüyle teyellenmiş kaşlar. Çıkkı elmacık ke-

mikler! Yumuk gözler... Ve bu çehreye uygun, uzundan çok kısa yakın bir boy.. İşte Suat Yalaz.

O da Bizim Takımdandır. Tanıdığım zaman, çocukla, çocukla genç arası idi yaşı. Güzel Sanatlar Akademisine gidiyordu. Okul

Suat Yalaz

dışı saatlerde, masasının başında işe gömülür, çalışır.

Tekniği sağlam, çizgisi tatlı bir magazin ressamıdır Yalaz. Onun başlığı altında bir hikâye, onun resimlediği bir roman, onun çerçevesi içinde bir şiir, sayfayı hemen tablolaştırır.

Ne güzel, ne tatlı, ne fıstık kızlar çizirdi eskiden. Ona: «Şunların adreslerini de yazsana altlarına» diye takıldım arasına...

Birini koltuğa mı oturtacak? Tam oturur.. Birini yatağa mı yatıracak? Tam yattır: Vucudla döşek arasından rüzgâr bile geçmez.

O çalışırken, başucunda, bir genç kız otururdu. Oyle genç kız yok bugün... Hayır, bugün değil, o gün de yoktu! Gözleri kimsenin gözüne bakmazdı bu çocuğun. Biraz da utancın pembeliği içinde, ya Suat Yalaz'ın çizdiği resme bakardı kıpırdamadan, ya önüne... O da Güzel Sanatlar Akademisine gidiyordu. Onun da fırça vardı elinde: Tezyini sanatlar öğrencisiydi galiba...

Şimdi Yalaz'ın çocukları, bu güzel hanıma «Anne» diyorlar!

Suat Yalaz, yaman bir gazete ressamı oldu: Akşam'da eski Türk tarihinden sızdırılmış, çoğu hayâl, azı gerçek serüvenleri fırçası ile romanlaştırıyor. Karaoğlan, gazete kağıdından beyaz perdeye kadar ün salmış, onun yarattığı, onun yaşattığı, onun sevdirdiği bir tiptir.

Karaoğlan ne değil ki?.. Çocuk mecmuası mı? Evet. Resimli roman mı? Evet. Film mi? Evet...

Suat Yalaz, galiba eserinde rol almadı ama, Karaoğlan'ın senaryosunu da kendisi yazdı, rejisörlüğünü de kendisi yaptı!

E, bunca iş, onu sahiden sevdiği karikatüristlikten uzaklaştırdı. Kaç kere karşılaştık, kaç kere konuştuk, kaç kere sözleştik. O kadar. Hepsi tatlı bir istekten öteye geçmedi.. Ne yap-sın, kimsenin günde yirmi beş saati yok!

Akbaba'nın kaybettiği bu seçkin sanatçı, yalnız dost yüzü ve güzel hâtıraları ile gönümüzdedir.

Yusuf Ziya ORTAÇ

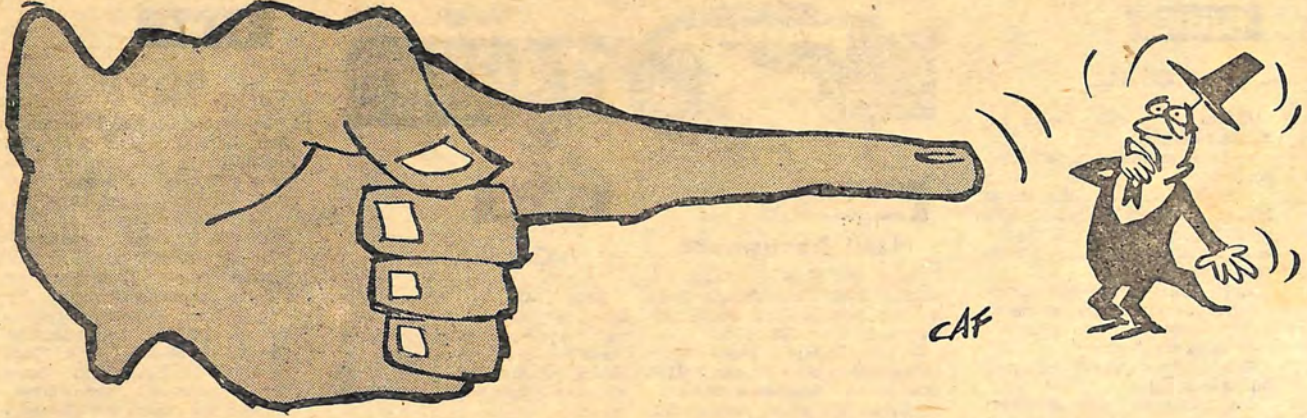
Eski Eserleri Koruma Derneği, eski bir ahrır olan Dişçi Mektebinin yıkılmasına müsaade etmiyor..

— Gazeteler —

— Olmaaz.. Onaltıncı asırda macuncubaşı Ebussuûd efendi hazretlerinin keçisi bu ahrırda yatmıştı!..

Kıbrıs, politikacılarımıza kurban gitti...

Kıbrıs — İşte suçlu!..

Göl gazinosunda bir gece!

Dansözün Okyanuslarda boğulmaktan yeni kurtulmuş bir hali vardı. Saçları yosun yosun omuzlarında kolanlanıyordu. Üzerinde pul kadar, yanar döner bir göğüs-lük vardı, el kadar da bir kalçalık, O da yanyor o da dönüyordu. Elin pulun altında, bir deri birkaç kemiklik nahif bir vücut, tüllere boğulmuştu.

Kelebek kelebek açılıyor, kelebek kelebek kapanıyordu. Dansı o kadarıydı. E, daha ne olsun?.. Ve sahneye aralarında bir incecik «sela-met yolu» bırakılmış, ön masalardaki yağız yağız gruplar, avuç patlatıyorlardı, dansöz kelebek kelebek açıldıkça, kelebek kelebek kapandıkça.. Saçları yosun yosun sallandıkça!

Esmerdi dansöz. Onarılmış bir burnu vardı. Kömür kömür gözleri. Birden tüllerini attı. Pul kadar göğüs-lük, el kadar kalçalıkla kala kaldı. Ve milletin soluğu kesildi bunca çıplaklıktan!

Mutlu akan günlerimizin arasında mutlu bir çarşambaydı. Gölbaşı gazinosunun salonu tam takım basınla, Milli Birlikçilerle, milletvekilleriyle dopdoluydu. Milletvekilleri ön masaları doldurmuşlardı. Sahneye aralarında ince bir selâmet yolu vardı...

Arka masalarda, dantelli dantelli hanımlar (malûm ya modaların önderiyiz!) sırtlarının sonuna kadar açık, kuğu kuğu boyunlarını uzatıyorlardı sahneye.

Dansöz bir iki titredi üryan kalınca, bir iki sallandı ve yokoldu. Hâzırın belki ömründe hiçbir fikri, hiçbir kahramanı, hiçbir lideri bunca alkışlamamıştı. Vur da vur, avuçlar kızarıyordu! (Yüzlerin kızarmadığı bir dünyada avuçların kızarması.. Eh, buna da şüktür!)

İnsanoğlu eğlenmesin mi?... Eğlensin!.. Maaş, geçim, seçim unutulmasın mı?... Unutulsunu!.. Ancak aneztezide duyulan bıçağın teması gibi ağrısız sızısız, coksusuz hatırlansın.. Amma daha dilil, daha dilil!.. Bunca yara mızrak mızrak dikili dikilirken, bütün kuvvetlerin e lâlem soyundu diye bunca cosması insanın tuhafına gidiyordu.

Dansözden sonra:

«Biraz kütlü, biraz duman».. «O benim işte!» diye inliyordu. Zeki Müren.. Basarının, rejimin, (savcı kardeşlerim, zayıflama rejiminin!) yıprandırıldı, önceki senelerden azıcık daha telsiz, daha pulsuz Zeki Müren..

«Biraz kül biraz duman» o.. sen değilsin, kısık, yakın, hafif tırmalamalı sesli sanatkar kardeşim, o kül ve duman, bütün ileri geri, tarihli tarihsiz hatıralarımızdan kalan. Gayrik ne kaldı ki?... Zeki Müren için de şaşıklandı.

ankara nimet arzık

MEKTUBU

Eski padişahlar gibi «mahzuz olan» sanatkar, en öndeki masalardan bir yağız kişinin yanağına yetiştirdi ve bir makas aldı zarifinden.

— «Aaaa...» diye cınladı salon! «Falanca milletvekilinden makas aldı!»

Dantelli hanımlar arka masalarda bu manzarayı kaçırdıklarına üzüldüler, ve kuğu kuğu boyunlarını tekrar sahneye doğru gerdiler!

Fakat sanatkar bir ikinci makas'a yeltenmedi.

Basını, Milli Birlikçisi, milletvekili, hiçbir lidere, hiçbir fikre, hiçbir şahesere, hiçbir lidere göstermedikleri coşkuyu, tutmadıkları alkışı tutmağa devam ettiler... Hey gidi dünya, hey gidi değişmez dünya, hey gidi reform kabullenmez dünya, heey!..

«Sinema önlerindeki bilet karaborsacılarıyla başa çıkmıyor.» — Gazeteler —

Kuşlar — Balkon var, numaralı koltuk var!..

Ürgüplü haftası!

Düğünde Ürgüplü, salonda Ürgüplü, tenkitten Ürgüplü, bu ay Suat Hayri Ürgüplü amcamızın ayı...

Filimde de Ürgüplü!

Soprano Sevdâ Aydanın sırt açıklığına hanımlar hasetle bakıyorlardı. Beylerse, arkadan görüp, bir de fastan görmek için turlar yarım turlar atıyorlardı bu «şahlanmış» incecik sırtı görmek için... Buğdaylar gibi sarışın gazeteci arkadaşımız İffet Arslan, ortaya taşdevrin-denberi birikmiş problemler döküyordu, nazlı konuşmalarında. Gene gazeteci arkadaşımız Emil Galip Sandalcı, hazırda, sakalı, nişanlısı, ve çocuksu mavi bakışlarıyla...

Elçiliklerde filim göstermek âdet olmuş, azıcık ta sohbet yokluğundan tıpkı ev sahiplerinin gelen misafirlerin hemencik yakasına yapıp, beziğe brice çöktükleri gibi, sefirler sefireler filim seyrettirmeye çöktürülüyorlar... Ve sonradan açılacak büfenin ümidiyle, davetliler, birbirleriyle karanlıklarda selâmlaşarak, beyaz perdede bir takım siyah beyazlıklar seyrediyorlar...

Hava dışarda buz gibiydi. Sovyet büyükelçiliğinin içinde de aynı buzluktu. Üstelik, o sogukta şifonlar içinde, şeffaflıklar dışında hanımları görünce, insan büsbütün domuyordu. Sevdâ Ayda'nın sırtı sedfler gibi parlıyordu karanlıkta. O sırada, beyaz perdede, Rusya yolculuğunda yakalıyor yakalıyor, kendisine buket sunan küçükleri şapur şapur öpüyordu Ürgüplü kayın-peder. Meğerse muhabbetini böyle yolculuklara saklamış. İnsan insanı tanımıyor haah!..

İçerinin soğukluğu, dışarının soğukluğu, Ürgüplünün... sıcaklığı, bir an unutuldu: «Ankara Türkiye'nin kalbidir» diye bir filim gösterilmeğe başlanmıştı... O zamanın Ankara'sı titreyordu sahnede. O zamanlar kalbi sağlamdı Ankaranın: Bütün dünyanın duyabileceği şekilde atıyordu. Onuncu yılda Cumhuriyet bayramı görülmüyordu. Ne kadar başkaymış o bayramlar: «Beene yaptım» diyordu Atatürkün yüzü, törenin her parçasını her anını ayrı ayrı yaşıyan Atatürkün yüzü... Bir hayli ölmüşüz o zamandanberi... «Ha bitse de tören kalksın» ifade-i nice rical gördük son senelerde... Niye tören bitsin?.. Bitik olan varsa katılmasın, işte o kadar!

Çok mu acılıyız Akbaba?.. Çok mu yaralıyız Akbaba?.. Ki inanç dolu bir yüz bile içimizi bunca sızlatıyor?.. İçimizi senin gagan bile sızlatıyor Akbaba, bir hayli sivrililiğini kaybetmiş senin gagan bile! (Üzülme Arzık, gagan eskisinden sivri, eskisinden keskin, eskisinden çelik!.. Gagama güvenmemes dı-liverirdim bu satırları, kimse duy-masın diye!.. — AKBABA)

PAZARTESİ

Gitti...

Kıbrıs elden gitti. Şimdi içimizden bazıları:

— Zaten elimizde mi idi? diyecekler.

Değildi elbet... Ama Papaz Makarios'un ada üstündeki fiili-güçünü destekliyen Birleşmiş Milletler kararı umutları büsbütün kıldı.

Hele Birleşmiş Milletlerde müttefiklerimiz bile aleyhimize oy vermesine veya çekimser kalmasına ne dersiniz?

Güvendiğimiz NATO dağlarına bile kar yağdı.

Dış politikada dostluk denen bir şeyin olmadığını ve milletlerin dostları değil menfaatleri olduğunu çok acı tecrübe ile bir daha anladık.

Sırtımızı sıvazlayan, ve çıkarları gerektirdiği için:

— Aslansın, bir tanesin... diye yüzümüze gülen nice devletin Kıbrıs meselesinde karşımıza dikilmesi de bizi uyandırmazsa artık hiçbir şey uyandırmaz.

İngiltere kuralından biri bir gün mabeyincisini çağırarak İspanyolca bilip bilmediğini soruştu. Mabeyinci:

— Bilmiyorum... deyince, Kıral:

— Öğrensen fena olmaz... diye tavsiyede bulunmuş.

O sırada İspanyadaki elçilik açık imiş. Mabeyinci belki de oraya tayin edileceğini umut ederek sarılmış İspanyolcaya; geceyi gündüze katıp öğrenmiş. Ve sonra Kuralın huzuruna çıkarak:

— Haşmetmaap emirlerinizi yerine getirdim ve İspanyolca'yı öğrendim.

Kıral gayet sakin:

— Öyleyse, diye konuşmuş, şimdi Don Kişot'u aslından okuyunuz.

Bizim dış politikamıza bakanlar için:

— Fransızca'yı öğrenseniz fena olmaz... tavsiyesinde de bulunmak fazladır. Zaten yüzde doksan dokuzu bu lisani bilir. Öyleyse ikinci tavsiyeyi yapmak gerek:

— Karga ile tilki hikâyesini aslından okuyunuz!

Tarihi bizim kadar eski, ve tecrübesi bizim kadar zengin bir millet, dış politikada Afrikanın yeni devlet olmuş kabilelerinden daha yaya kalıyor. Nasıl oluyor bu?

SALI

Bekle bakalım!

Bir meyhanede ve zamanı evvelde şairler mey ve mahbup üstüne (yani içki ve sevgili üstüne) sohbet ederlermiş. İçlerinden biri okumaya başlamış:

— «Dedi bir pır bana içme güzellerle şarap...»

Yanıbaşlarında sohbet kulağı misafiri olan bir İranlı, mısraı sevmemiş ve pır'ın nasihatından hoşlanmamış olacak ki nargilesinden bir nefes çektikten sonra:

— Poh yiyesin... diye lâf atmış.

Şair orali değil, devam etmiş:

— «Her kadeh başına bir buse kenar olmayınca...»

Ve İranlı bir nefes nargile daha çekip hakkı teslim etmek zorunda kalmış:

— Poh yemek mene düştü hal!

7 gün

ÇARŞAMBA

Nasıl konuşmalı?

Üstad Doğan Nadi Cumhuriyet'teki Yedi Dakika'sında Başbakanın konuşmaları üstüne bir dakika ayırmış. Diyor ki:

— «Başbakanın gazetecilerle konuşmaları bir mesele halini aldı. Sayın Süleyman Demirel, iyi adam, hoş adam, ama galiba biraz fazla konuşuyor.»

Doğan Nadi daima dikkatli ve nazık bir üslupla yazdığı için «fazla konuşuyor» demiyor da «fazla konuşuyor» diyor. Bize kalırsa buradaki «ca» eki fazla...

Her neyse... Yazının başlığını da şöyle koymuş Doğan Nadi:

— Ayaktayken susmalı, oturup konuşmalı!

Bu başlık bizi pek düşündürdü.

Sahiden acaba politikacılar nasıl konuşmalı?

Ayakta mı konuşmalı? Otururken mi? Yemekten önce mi? Yemekten sonra mı? Bir iki kadeh attıktan sonra mı? Yüksek sesle mi konuşmalı? Alçak sesle mi?

Ayakta konuşmak belki daha fiyakalı, daha tesirli olur. Ama insan yorulabilir. Oturarak konuşmak doğrusu lâfın tesirini azaltabilir. Diz çökerek veya çömelerek mi konuşmalı Başbakan? Bu da tuhaf olur doğrusu. Tok karnına konuşsa rahavet basar, aç karnına konuşsa karnı guruldar, başı döner. İki kadeh atsa belki dili dolabilir...

Velhasıl önemli mesele!

Biliyorsunuz Nasrettin Hoca'yı çirkin bir kadını evlendirmişler. İlk günü kadıncağız:

— Hoca efendi kime görüneyim, kime görünmeyim? diye sormuş.

— Bana görünme de kime görünürsen görün!

Vallahi Başbakan nasıl konuşursa konuşsun, ister oturarak, ister ayakta... Yeter ki söyleyeceği sözleri seçerek, düşünerek konuşsun!

PERŞEMBE

Gecekondu

Rauf Mutluay Cumhuriyet'e güzel bir makale yazmış. Edebiyatımızda gecekonduyun yerini inceliyor. Ankaranın gecekondu mahallesi Altındağ Orhan Veli'nin kaleminde şöyle anlatılıyor-muş:

— Altındağ, Ankaranın arka tarafında kurulmuş büyük bir fakir fukara mahallesidir. Sabaha karşı bütün Altındağ rüya görür.

Altındağ bugün de rüya görmekte...

Çünkü Ankaranın yüzde 60'ı gecekonduya yaşıyor. İsterseniz Altındağ'ın rüyalarını birbirinin ucuna ekleyiniz, karşınıza hayal perdesinde Türkiye'nin kalkınması ve halkın refahı çıkacaktır.

Orhan Veli'den bu yana rüyalar birikti birikti de belki kâbus oldu.

Rauf Mutluay, Melih Cevdet'in şu mısralarını da dizmiş makalesinde:

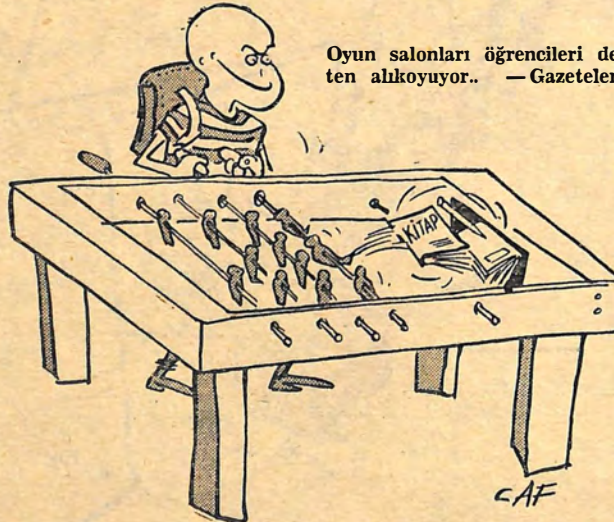
Dün iki katlıydı
Bugün üç katlı
Derken

Dört katlı, beş katlı, altı katlı
Yükseliyor efendim yükseliyor
Memleket yükseliyor

Rauf Mutluay edebiyatımızda gecekonduyu arıyor. Bu konu paradoksa istidatlıdır. Edebiyatımızda gecekondu mu, yoksa gecekonduya edebiyatımız mı diye sorabilirsiniz? Gecekondu edebiyatı mı, yoksa edebiyatın gecekondu mu diye sorabilirsiniz?

Ama açıklayalım ki bütün bunları sorarken bir kötü niyetimiz yoktur. Keşke bir gecenin sabahı uyansak da baksak ki edebiyatımıza nice gecekondu kondukları sanatçılarımız...

Çünkü edebiyatımıza yerleşmek için Belediyeden izin almaya hacet yoktur.

Oyun salonları öğrencileri ders-ten alıkoymuyor.. — Gazeteler —

Langırt!

CUMA

General

De Gaulle seçimleri kazandı. Hem de yedi yıl için... General şimdi yetmiş beş yaşında olduğuna göre yedi yıl sonra 82 yaşında olacak... Yani İsmet Paşa'nın bugünkü yaşında.

General De Gaulle önemli kişidir. Politikacıların hay-ü huyundan bıkması Fransızlara bir istikrar rejimi sağlamıştır. Ve Fransızların büyüklük duygularını okşayan davranışlarıyla Charles De Gaulle, büyük Charles ünvanını hak etmiştir. Generalin boyu uzun, burnu büyüktür. Ve bu uzun boy ile uzun burnu üstüne karikatürçüler bulunmaz bir hazine gibi hücum etmişlerdir.

General Fransanın tek başına atom gücüne sahip olmasını ister. Bunun için çabalar. Amerika'nın başağrısı İngilizlerin derdidir. Ama sözünü de dinletmesini bilir.

Galiba çağımız politikasında generallerden üç adet kaldı: General Franco, De Gaulle, bir de İsmet Paşa...

Albaylardan çok var... Ama daha bir başka tipte politikacı onlar.

CUMARTESİ

Aynı biçim!

Hani politikacı nutuk atıyormuş:

— Kasabanıza köprü yapacağım.

— Bizim kasabada nehir yok ki... demişler.

— Nehir de yapacağım... diye bozmamış.

Ünlü bir sosyete doktorumuz, geçenlerde bir salonda yakaladığı genç ve güzel hanımı köşeye sıkıştırmış:

— Hanımefendi ille de sizi tedavi edeyim... diye.

Kadın:

— Ne münasebet canım, demiş, ben hasta değilim ki!

Sosyete doktoru:

— Kolay, demiş, önce yatağa düşürürüm, sonra iyileştiririm.

Ve gene doktorlara ait bir salon fıkrası:

Koca akşam koltuğunda gazetesi okuyor. Karısı içeri girer:

— Bugün doktora gittim...

Koca:

— İyi ettin! demiş. Nasıl doktor iyi mi?

PAZAR

İthal malı

Hürriyet gazetesinde bir başlık:

— İzmirli dansöz, yedi bin liraya ithal ettiği Amerikalı ile evlendi.

İzmirli dansöz Sazat Yılmaz Türkiye'de tanışıp sevdiği Amerikalı Dean ile evlenmiş ama genç kocanın parası yokmuş, bunun üzerine 7 bin liraya Amerikadan ithal etmiş kocayı...

Eh... Amerikadan yalnız otomobil, kamyon, buğday ithal edilmez ya, bazan böyle koca da ithal edilir.

Bizde döviz bol olduktan sonra Amerikada gerdeğe girecek koca mı bulunmaz! Haydi hayırlısı! Amerika ile samimi dostluk münasebetlerimiz böylece hızlanmış oluyor.

Memurlar martta çift maaş alacaklar. — Gazeteler —

Çifte telli!

KENDİNİ YAKMAK İSTEYEN
TALİBE KURTARILDI.
—GAZETELER—

—AH, BİZİ DE BİR KURTA-
RAN ÇIKSA...

MEMURLAR İMTİHAN EDİ-
LECEK —GAZETELER—

YILBAŞI MESAJI

ESNAFIM, işçim, emekçim, marabam, köylüm, yarım, dar gelirli, zor gelirli, hemşerim!..

10 Ekimde milletvekilliği mazbatasını elimize vererek bizi Meclise gönderen fakir-fukara kardaşlarımız!.. Sizi unutmayacağımızı söyledik ve de sizi unutmadık!.. İşte görüyorsunuz, — Sosyalist yalan söylemez! — yine size sesleniyoruz!..

Hassolar!.. Memolar!.. Minoşlar!.. Nonoşlar!.. Hamoşlar!.. Yılbaşı gecesi kalaysız tenceresinde bulgur çorbası kaynatan, sahipsiz yurttaşlarımız!.. Burnunu bu mutlu azınlığın tenceresine doğru uzatınca ne gördünüz?.. (Ulan Hakkı, ulan Şeko, sen de söyle, ne gördün?)

Hindi, dii mi? Sonra tavalara, tepsilere, sinilere, toplumcu bir dikkatle şöyle bir göz attınız mı? Ne vardı içlerinde?

Baklava vardı, börek vardı, ve de istakoz vardı, ve de karides vardı, ve de envai çeşit yiyecek vardı, dii mi?

İşte bu hindiyi, üreten, türeten, besliyen ve büyüten sizlersiniz kümesçi kardaşlarımız!.. Ve de bu baklavanın buğdayını eken sensin, reñçerim!.. Zahmetini çeken sensin!.. Değirmene götürüp taşın döken sensin!.. Ve de un yapıp şehire getiren yine sensin!..

Emme ve lakin...

Tepsilere koyup fırınlarda pişirenler, lopur lopur atıştırıp göbeğini şişirenler canavar iş-tahli kapitalistlerdir!

Sosyalist yalan söylemez kardaşım!.. Sosyalist hindi yemez!.. Ve de börek hiç yemez!.. Ve de baklavanın tadını bile bilmez!.. Sosyalistin yatak odasında kızlar oynamaz!.. Sosyalistin yatağında kıpkırmızı pireler oynar!.. Sosyalistin tenceresinde yalnız bulgur çorbası kaynar!.. Sosyalist yalan söylemez yoldaşım!

Olmaz ki böyle demokrasi hemşerim!.. Böyle demokrasi olmaz!.. Bu memleketteki tencerelerin bir milyon santimetrekaresi hindilerin ve kazların işgali altındadır!.. Halbuki tencerenin bakırını döven sensin emekçim!.. Ve de kalaylayan ve de hindileri besliyen yine sensin! İçindekileri silip süptüren ise kapitalistler!

Esnaflım, işçim, emekçim, marabam, Bolu'lum, Palu'lum, Gecekondulum!.. Dar gelirli, dar fistanlı, dar kafalı hemşerim!.. Sosyalist yalan söylemez!.. İnan olsun ki sözümüzde, özümüzde hilâf yok. Biz de senin gibi kalaysız tencerelerde bulgur çorbası içerek girdik yeni yıla!..

Saygıdeğer, kaygıdeğer vatan-daşlarımız!..

Biz, bulgur çorbası ve kuru soğan yiyerekten ve de köylü ciğarası içerekten ve de sürüm sürüm sürünerekten yılbaşını geçirirken kapitalistler ne yaptılar biliyon mu?

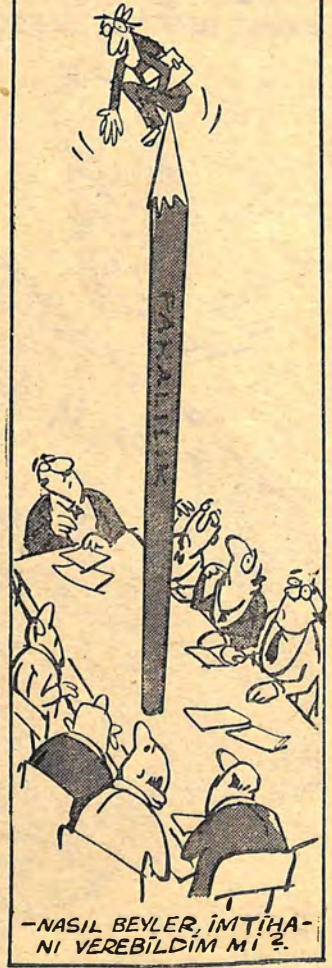
Salon salon dolaşıp sosyetik kızlarla viski içtiler, şampanya içtiler sarmaş dolaş!.. Siyah havvarlar, istakozlar, karidesler, anqueuzler, şatobiryanlar, levrek tavaları, tatlılar, kompostolar, votkalar girila gitti!

Siz ve biz, bulgur çorbasının suyuna eklemek banarken onlar kadeh kadeh kafaları çektiler.. Ve de güzel kadınlara bakıp içlerini çektiler!.. Ve de ertesi gün kırsülere çıkıp mutsuz çoğun-luktan yana nutuk çekecekler!

Tümünüzün yeni yılı kutlu olsun!

Türkiye İşçi Partisi Adına
Çetin, Behice, Şaban, Me-
medali ve Şürekâsı

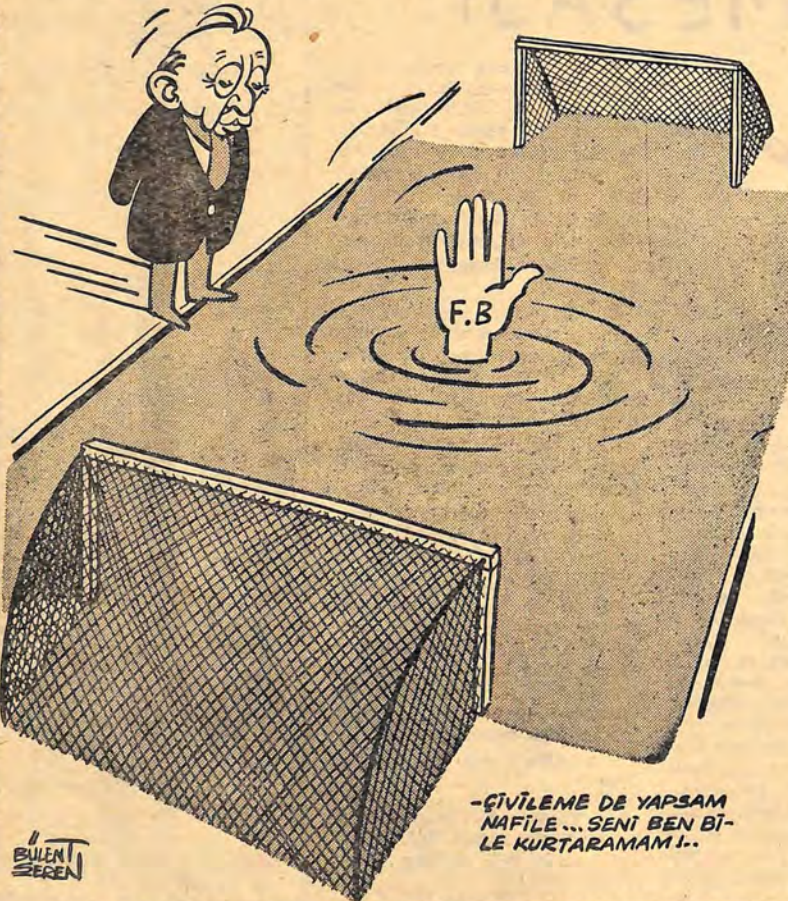
Şemsi BELLİ

—NASIL BEYLER, İMTİHA-
NI VEREBİLDİM Mİ?—

-BEYEFENDİ, FENERBAHÇE'Yİ NASIL KURTARMALI?
-AMAN KARDEŞİM, BEN KENDİMİ NASIL KURTARACAĞIMI DÜŞÜNÜYORUM!

-ÇİVİLEME DE YAPSAM
NAFİLE... SENİ BEN Bİ-
LE KURTARAMAM!..

BULENT
SEREN

AKBABA'NIN ANKETİ: Fer

— More papaz efendi, Feneri se

Yeni

Bâzı söz ebeleri pireyi deve yapar,
Paçavrayı ayırmaz kadifeden, kumaştan!
Bugün güneşe tapar, yarın çamura tapar,
Bıkkınlık geldi bize bu dükine tıraştan:

«Olmaz sıl yeni baştan!»

«Evlât mazbut» değilse ne halt eylesin peder?
Verdiğimiz emekler neden olsunlar heder?
Aşırı akımlardan millet duyuyor keder,
Yıkıcı kuvvetlerle yılmamalı savaştan:

«Olmaz sıl yeni baştan!»

Kimse sahip çıkmıyor işlenen hatâlara,
Kenarlarda yatanlar geçiyor ortalara.
Sükûn ihtiyacımız girmiyor «Kota»lara!
Açıkgözler çıkarır ekmeklerini taştan:

«Olmaz sıl yeni baştan!»

Hırsız

— Beni niçin daha önce çağır-
madınız? dedi komiser.

Kadın:
— Apartmam altüst edilmiş
görünce, hırsızdan önce kocamın
kol düğmelerini arayabileceği
aklıma geldi de... Dedi.

Bif

Lokantada boynuna peçetesiz
ğini yiyen müşteri bir aralık gar-
sona: — Sizi tebrik ederim! diye b-
ilk defa ötüme bu kadar nefis, y-
Garson bu iltifat üzerine bir-
— Sakın, size patronun yem-

erbahçeyi nasıl kurtarmalı?

kurtar, bahçeyi de ben kurtarayım!

Baştan

Komşunun işi düşse seninle tez barışır,
Çok karışık şeylere Rufailer karışır!
Azimli kaplumbağa tavşan ile yarışır,
Hedefine erişir yürüyerek yavaştan:

«Olmaz sil yeni baştan!»

Hatâlar, eksiklikler hangi çağın devamı?
Bu millete yoksulluk, huzursuzluk reva mı?
Ne zaman gelecektir demokrasi kıvamı?
Borçtan başka şey kalmaz memurlara maaştan:

«Olmaz sil yeni baştan!»

Fiatlarda denge yok, her dükkânda, her hâl'de,
Siyasi durumumuz aynile bu meâlde.
Hasılı hancı serhoş, yolcusu da o halde!
Bir Atasözü vardır: Balık kokarmış baştan,

«Olmaz sil yeni baştan!»

Salâhattin KUTLU

ek

bağlamış, sakın, sakın yeme-
na;
rdı. Üç senedir burada yerim,
uşak bir biftik geldi.
telâşlandı:
ni vermiş olmayım!

Sayırsız aşk maceralarıyla de-
dikodu sütunlarının konusu meş-
hur yıldız gazeteci sorar:
— Yıldırım aşkı hakkında ne
düşünüyorsunuz?
— Sadece çok vakit kazandı-
rıyor!...

Tarif

—ANTRENÖRLÜĞÜ BANA VERİN DE GOL NASIL ATILIR, SİZE ÖĞRETEYİM!..

—EEEE, SÖYLE BAKALIM, FENERBAHÇE'Yİ NASIL KURTARALIM?..

ÇAMAŞIR Makinası

Muzaffer İzgü

ÜMÜ mahalleli, evlerine çamaşır makinesini sigara tablası sokar gibi sokunca, bizi hanım da başladı yeni mübaşirler gibi ötmeye.

— Ayol, diyordu, artık çamaşır makineleri doktor reçetelerine ilaç diye yazılıyor; sen hâlâ kalkmış da lüks diyorsun... Geçen gün, Ali beyin hanımı doktora gitmiş de, adam reçeteye çamaşır makinesi yazmış. Bu kadının kollarındaki romatizmalar ancak geçerse çamaşır makinesi alınca geçer, demiş. Ali bey de, o saat almış makineyi. Elin karlıları kıymetli tabii...

— Korkarım, dedim, bundan sonra doktorlar reçetelerine düdüklü tencere, elektrik süpürgesi, buzdolabı da yazacaklar... Bu adamların fabrikalarla ortaklığı mı vardır, nedir?...

— Takstitle ayol, takstitle...
— Takstitle değil hanım, kazıklı kazıklı!

Evdeki münakaşalardan bıkip uşanınca, bir gün şurama geldi:

— Olsun be olsun, alalım, dedim. Haydi, gel de deme?.. Tat dirlik kalmamıştı ki evde. Sabah çayımı yudumluyorum, çamaşır makinesi; banyonun musluğunu tamir ediyorum, çamaşır makinesi... Neredeyse affedersiniz tuvalette bile çamaşır makinesi diye bağırarak...

Gittik, acentaları gezdik. Birindeki makineyi gözüm tuttu. Tabii makineyi değil de, parasını tuttu gözüm. Methediyordu satıcı:

— Bunlar yeni çıktı piyasaya efendim, diyordu. İstir, yıkar, sıkır, kurutur!..

— Ütileyip giydireni yok mu? diye sordum.

Adam, tam tezgâhtar:

— Gelecek, yolda efendim, dedi... Ne ise, ikibin dörtvüz liraya, yirmidört ay takstitle aldık makineyi. Eve bir gelişimiz var; Allah sizi inandırın, saltanat arabasındakiler hiç kalırdı bizim yanımızda. Kurulduka kurulduk. Kasıdıka kasıldık... Eve geldiğimizde, boynumuzun damarları ağırıyordu.

Malûm, ilk iştah!.. Evde ne varsa yıkadı bizim hanım. Bizimkiler bitti, kayınvalideninkileri yıkadı; onlar bitti, üst kattakilerin, onların bitti, karşı komşuların... Yani ya, bizim hamıma:

— Oldu olacak bedava çamaşır yıkanır diye bir ilân ver de bar!.. demeseydim, konu komşunun ne kadar kirli çamaşırı varsa, yalvara yakara toplayıp yıkayacaktı...

Bir gün akşam eve geldiğimizde, hanımın iki gözü iki çeşme.

— Hayrola yahu? dedim.

Ağlamasına devam ederek:

— Makine kimseyi yanına yaklaştırmıyor, dedi.

— Dokunulmazlığını mı ilân etti yoksa? Tabii ya, alalı bir hafta olmadı, bir dakika boş durduğu yok ki. Öküz olsa dayanmaz!

— Bir ellesene n'olur!..

Makineye elimi değdirmemle, bir kulaç, havalanıp yere düşmem bir oldu. Şimşekler çakırıyordu gözümde.

Karım:

— Sabahtanberi zıplayıp duruyorum biz, dedi. Hele üst kattaki komşu gelmişti; zavallıyı afiş kâğıdı gibi duvara yapıştırdı.

Eh, ne yaparsınız? Gittim, bir usta çağırıp geldim. Usta:

— Yeni mal değil mi, gözü kör olsun, dedi. Sonra sordu: «Neyi var bunun?»

— Cin çarpar gibi çarpıyor.

— Ya öyle mi?

Ustanın, elinde pensesi tornavidasıyla havada uçtuğunu gördük. Adam, yerden toparlanıp kalkmağa çalışırken:

— Vay anasını!.. diyordu. Fişini çekti prizden ve başladı sökmeğe...

— Bu kasnağı, bu kolu, bu motoru, bu otomatığı, derken hiçbir şey bırakmadı makinenin içinde. İkinci gün de gelip, taktı.

— Borcumuz?
— Yüz lira!..

Verdik adamın parasını, gitti. Hemen çalıştırdık makineyi. Zaten bir yığın çamaşır birikmişti. Karım:

— Eline sağlık ustanın, eskisinden daha iyi oldu, dedi.

On dakika sonra, karımın feryadıyla fırladım...

— Cafer koş, yetiş Cafer!.. Makinenin içine attığım çamaşırlar kaybolmuş.

Delî gibi koştum... «Aman o güzelim gömleklerim!..» Karım, elini daldırmış çamaşır arıyordu makinenin içinde.

— Yok, yok olmuş hepsi de, dedi.

— Şimdi de sihirbazlığa mı başladın? Hırsız falan girmesin içeri?

— Ayol başından ayrılmadım ki... Kolumu daldırdım içine. Sahiden bir tek çamaşır yoktu.

— Çocuğun koskoca beyaz hırkası da yok, diye dövmüneğe başladı bizim hanım.

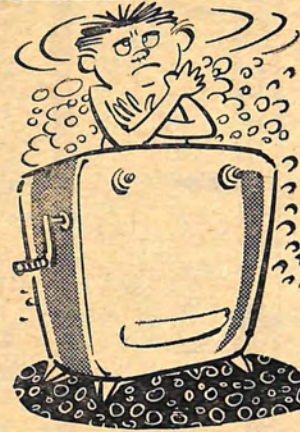
— Yahu ne ağlıyorsun? Şeytan alıp götürmedi ya!

— Eridi mi dersin Cafer?
— Asit mi bu be?

Makinenin etrafını fır dönüyorduz. Yok!.. Bir de makineyi kenara çekip altına bakalım ki, ne görelim?.. Kıyma olmuş, kıyma. Çamaşır kıyması... En büyük çamaşır parçası bir santimetrekare. Hanım dövdür:

— Çarşaflarım, el işlemelerim!.. diye, ben döğüntürüm:

— Poplin gömleklerim, bel kuşa-

ğım!.. diye.

Koştum gittim, başka bir usta çağırıp geldim. Adam, makineye baktıktan sonra:

— Kim bunu tamir etti? diye sordu.

— Bir usta, dedim.

— Tüü, ağzına tüküreyim böyle ustaların... Memlekette kalaycılar, makine tamircisi olup çıktılar bel

Bu usta da, diğeri gibi:

— Bu kasnağı, bu kolu, bu motoru, bu otomatığı, diye diye parçaladı makineyi. Akşamüstü işini bitirip giderken de:

— Yüzelli lira, dedi.

Verdik parayı, gitti adam. O gider gitmez:

— Çalıştıralım mı hanım? dedim.

— Çalıştıralım. Ama önce eski çul çaput atalım da içine, ne olur ne olmaz!..

Yarım saat güzel çalıştı. Ondan sonra, bir ses, bir ses!.. Aman Allahım, çamaşır makinesi çalışmıyor, sanki filo filo jetler havalanıyor. Mahalleli kapıya birikti.

— Korkmayın, bir şey yok, çamaşır makinesi çalıştırıyoruz, dedim.

Üç gün sonra eve belediye zabıta memurları, kaçak değirmen var diye baskın yapınca, mecbur olduk

yeni bir usta çağırmağa. Bu defaki usta, şişman, güleç yüzlü, hoşsohbet bir adamdı. Ama, makinenin çalışmasını beş dakika dinledikten sonra, o güleç yüzü, güneşte kalmış davul derisi gibi kasıldı da kasıldı...

— Kim tamir etti bunu? diye sordu.

— Bir usta, dedim.

— Ulan böyle ustaları alıp da boş hamamlara tellâk yapmalı!..

Sonra adamcağız, kulaklarını tıkiyarak, canhıraş bağırdı:

— Çekin şunun fişini bel!..

Makine böyle çalışalı, evde herkes bağıra çağıra konuşur olmuştu... Karım, ustaya:

— Sen bunu iyi yapabilecek misin? diye bağırdı.

Adamcağız, korkudan zıplayıverdi.

— Ne bağıırıyorsun yahu, sağır mı var senin karşında? dedi.

— Kusura bakma, alışkanlık, dedim.

— Yaparım tabii, iflâhını bile keşerim...

Tam kesti. Hem de ikiyüz elli liraya. Adam gittikten sonra makineyi çalıştırdık... Ses seda yoktu makinede. Yoktu ama!.. Ah işte o aması yok mu? Hiç ummadığın bir zamanda havaya artezienler gibi su fışkırtıyordu... İlk paparayı da, ben yedim. Nasıl çalışıyor diye eğilip bakmıştım ki, foşş... Yüzüm, gözüm, elbisem, kirli sularla dolup taşı...

Artık baktık, banyoda, salonda çamaşır yıkamanın imkânı yok; aldık makineyi, çıktık sokağa. Avlu olsa, avluda yıkayacağız ama, şimdiki evsahiplerine Allah selâmet versin, iki metrelilik bir yer bulsalar, hemen üç oda, bir mutfak, salon konduracaklar...

Yoldan gelip geçen arabacılar, satıcılar, hayretle bakıyorlardı bize. Mahalleli de adımızı görmemiş çıkardı. Göya biz, sokağa millet görsün diye çıkarmıyormuşuz makineyi.

İkinci çamaşırdı, belediye zabıtı tuttu bize. Hem de öyle yazmış ki adam zabıta, göya bizim hanım tas tas kirli suları almış da makineden, zabıta memurunun kafasından aşağı döküldüküvermiş... Yemin ediyorum karım:

— Ayol ben deli miyim? diyor. Adam tam zabıt tutarken, su fışkırtmasını mı makine? Ne yapayım ben? Karşı komşu, yanındakiler, o kadar, «Bu makinenin huyudur, kusura bakma kardeşim» dedilerse de, adam dinlemedi...

Yüz lira cezayı verdikten sonra tekrar bir usta getirdim. Adam:

— Kim yaptı bunu? diye sorunca, alışmıştım artık:

— Ağzına tükürdüğümün, hamam tellâğının biri. Kalaycıdan tamirci bu kadar olur, dedim.

Keyiflendi usta. O da, diğerleri gibi:

— Bu kasnağı, bu kolu, bu motoru, bu otomatığı, diye diye sök-tü taktı...

— Borcumuz?

— İkiyüz lira!..

Çok şükür, köşede kıyıda ne kadar paramız varsa tamirat uğruna yokettik.

Şimdi makinenin ne olduğunu soruyorsunuz değil mi? Bozuldu efendim, yine bozuldu. Her beş dakikada bir eşek gibi anırıyor. Anırdığı neyse ne ya, çalışırken evin içinde robot gibi gezmesi yok mu ya, o mahvetti bizi işte... Bir şey bırakmadı kırılıp dökülmedik... İlâğime tak dedi artık. Bu pazar oturdum; nasil olsa öğrenmişim artık:

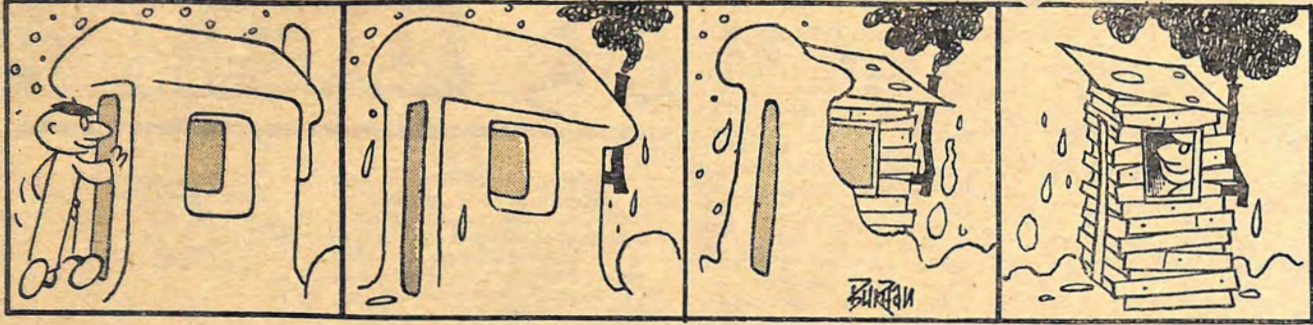
— Bu kasnağı, bu kolu, bu motoru, bu otomatığı, bu kayışı, diye diye bir güzel söküp dağıttım. Sök-tüğüm parçaları kilere taşıdım.

Şimdi bizim hanım, çamaşır makinesini leğen olarak kullanıyor... Ara sıra içine girip yıkanyoruz bile...

Yazısız

Muzaffer İZGÜ

Milliyetçi

İHTİRAS halinde istatistik meraklısıydı M. Grasdudeau. Küçüklüğündenberi çeşitli memleketlerin zenginliğini, harp gücünü kıyaslayan resimlerle dolu, çizgili, işaretli tabloları hayranlıkla seyreder, milliyetçi tarafta da çok kuvvetli olduğu için memleketinin bu kıyaslamalarda her sahada en önde gitmesini isterdi. Fransa'nın buğday istihsalinde birinci olduğunu gösteren grafiği her eline geçtiğinde alıp seyrettikçe göğsü iftiharla kabarıp, fakat onun yanında İngiltere'nin başta gittiği deniz kuvveti istatistiğine gözü kaçınca içi ezilir, boynu bükülürdü.

Bir gün Avrupa memleketlerinde işlenen cinayetler istatistiği eline geçti. Her sayfayı çeviriste utançtan yüzü kızarıyor, iri ter damlaları alından şakaklarına süzülüyordu. Fransa vurma, yaralama ve öldürmede bütün memleketlerin önünde gidiyor, hayır işlerinde ise zar zor komşuları ile aynı seviyeyi tuturabiliyordu. Cinayetlerin, saldırıların önünü kesmek elinde değildi ama, iyi davranışların sayısını arttırması mümkündü. Böylece günde üç beş defa karakola gitmeyi adet edindi. Kim olduğu belli olmasın diye çenesine takma bir sakal ilaştırıyor, sokakta buldum diye içi tuka bacağı para dolu bir çantayı titrek ellerle komişere veriyordu. Sakat hali, fakir giyinişi polisleri merhamete getiriyor, fakat o, onların bütün yardım taleplerini reddederek ahlâk, namus, fazilet ve vazife üstüne birkaç parlak söz söyleyerek, mütevazı, çıkıp gidiyordu. Birkaç saat sonra, şık bir salon adamı kıyafeti ile aynı karakola giriyor parasını kaybettikten, hayırsız birinin bulup getirmiş olabileceğinden bahsediyordu. Çantasını kendisine veren komişere getirenin kim olduğunun araştırılmasını, bu tok gözlü adamı mükâfatlandıracağını söylüyordu. Tabii bütün karakol seferber olduğu halde asıl ruhlı fakir adam bulunamıyordu!...

M. Grasdudeau'nun bu çeşit hareketleri Paris çevrelerinde hayırlı işlerin çoğalmasında sağlamıştı. Şüpheli üzerine çekmek için aynı şeyleri sayfiye yerlerinde de tekrar etmeği ihmal etmiyordu. Sonunda, birçok memleketlerdeki faziletli davranışların karşılaştırılmasını yapan oldukça kalın bir kitap bastırdı. Kapaktaki üstü başı perişan, elindeki koskoca para çantasını polise uzatan ve Fransa'nın hayır işlerini temsil eden

— Ayıp değil mi kızım? İnsan bir büyüğü gelince kalkar, yerini verir!

Dediğin...

adamı piyasanın en meşhur ressamına çizdirmeyi ihmal etmemişti. Adamın yüzündeki asil ifade muhakkak ki binlerce «çok milliyetçi» Fransızın yüreğini hoplatmıştır.

Bu arada bir yandan da ticari istatistikleri düzenlemeği de ihmal etmemişti. Bir memleketin fazla ithal yapmasının, o memleketin zenginliği ile orantılı olduğunu düşünerek, Fransa'nın elindeki imkanlar nisbetinde, hattâ onları aşarak arttırmağa girişti. Bütün ihtiyaçlarını dışardan temin ediyordu. Elbiseleri İngiltere'den, çorapları Viyana'dan, eldivenleri İsveç'ten, hasır şapkaları ise İtalya'dan geliyordu. Bütün bunlar, bilhassa gümrük bakımından ona çok pahalıya oturuyordu ama, umurunda değildi. İnsan, diyordu, memleketi için sadece asker olup ölmez, böyle para sarfederek de memleketinin şerefini kurtarabilir.

Gazetede okuduğu bir haberde Londra'da şehir hatları otobüslerinin dünyanın en çok yolcu taşıyan vasıtaları olduğunu öğrendi. Artık tek amacı bu birincilik tacını Londra otobüslerinden alıp Paris otobüslerine giydirmektir. Günde en az yirmi defa otobüse biniyor, sıkılmadan, sabırla şehrin dört bucağından geçerek evinden iki adım ötedeki büfenin önünde inip sigara ahyor, sonra tekrar başka bir otobüse atlayıp şehrin ikinci defa turunu yaparak evinin karşısındaki apartmanda oturan arkadaşını ziyarete gidiyordu. Bu devamlı ve bitmek bilmeyen gidiş gelişler sıhhatini bozdu ve sonunda mecalsiz, yatağa düştü.

Fakat Fransa'da ölmek istemiyordu. Fransa, doğumlar yanında ölümlerin de yüksek oranda olduğu birkaç memlekettendir. Bu listeye bir ölüm daha eklemek M. Grasdudeau için vatana ihanet etmekten başka bir şey değildi. Almanya'ya götürülmesini istedi. Seyahat çok zor oldu; birkaç defa yanındaki onun bu yorgunluğa dayanamayıp öleceğini zannettiler. Fakat Grasdudeau'nun milliyetçilik inadını kaçınılmaz tabiat kanununa meydan okuyordu. Nihayet Alman sınırlarına girildiği an bu komşu devletin ölüm oranını yükselttiğinden memnun, dudaklarında tebessüm, aziz ruhu nu Allah'a teslim etti...

Edouard Osmond'dan
Çeviren:
GÜLÇİÇEK

● Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası ●

SABİTİ:
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fillen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. uçuk masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ:
Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul
Telefon: 22 18 11
İLAN FİYATI:
Kapak içi, santimi 20 lira,
iç sayfalar 30 liradır.

●
Bu gazete Basın ihlâk yasa-
sına uymayı taahhüt etmiştir.
Fiyatı: 100 kuruştur.

TEK DELİK

— Hah, şimdi oldu... Daha çok beğendim. Sen bu şeyhliği iyi becereceksin... Ulan senin gibisi aramakla bulunmaz, meğer ki rastgele... Seni Allah gönderdi demek. İsmarlama gibi şeyhlik uygun düştü sana.

Artık birbirimize kaynaştığımızdan:

— Affedersiniz Bey, dedim, sizin şeyh aramanızın sebebi nedir?

— Şeyhsiz olur mu bura halkı, bir şeyh lazım... Eskiden iyi kötü bir şeyhimiz, iyi de bir pezevenkti sende iyi olmasın. Vardı lakin kanunları bozduğundan başı belaya girdi, sürgün edildi. Bizim bura insanları da şeyhsiz kaldı. Burada ekmeğsiz yaşıyor, şeyhsiz yaşanamaz. Çoktan beri bir şeyh arayışındaydık. O yana bu yana, tanıdıklara, arkadaşlara. «Aman bize uygun bir şeyh bulup gönderin!» diye haberler saldıksa da, bir uygunu düşmediydi. Sonunda seni Allah gönderdi işte... Bizim buranın köylüklerinden, yerlilerden it sürüsü kadar şeyh olacak herif var ya... «Aman Bey, beni şeyh yap!» diye ayağıma kapadırlarsa da hiçbirini tayıp etmedim.

— Tâyin ya... Ne sandın?

— Çok merak ettiğimden soruyorum; affedersiniz Bey, neden buralılardan birini şeyhliğe tâyin etmediniz?

Kadehini kaldırıp benirniyle tokturduktan sonra:

— Edilmez, dedi, yerli olunca ocaktan şeyh olacak, yani babadan oğula sülaleden gelecek şeyhlik... Anadandoğma değil de, böyle senin gibi sonradan olma şeyh olunca yabancı gerek. Çünkü, yerli oldu mu, ağzıyla kuş tutsa, herkes birbirinin ne bok olduğunu bildiğinden iki paralık saygı duyulmaz. Onun için yabancı olsun da, isterse eşek sürücüsü olsun. Neden demişler, «Hiç kimse kendi köyünden peygamber çıkamaz!» diye... Senin köye inmeyip dağ başında tünemen işte bunun için beğendim. Büyük adam, halka karışmıyacak ki, büyük adam olsun. Köroğlu'nun dediği gibi, «Delikli demir icat oldu, mertlik bozuldu.» İşte onun gibi, «Demokrasi icat oldu, büyüklük bozuldu.» Demokrasi deyip de yanılıp bir kere halkın arasına girdin mi, hapi yuttun...

Evet, demokrasidir, âmenâ... Demokrasimize toz kondurtmayız. Velâkin, demokrasi uğruna halkın arasına bir dalıp hemen çıkacak-sın yine. Eskiden, böyle senin gibi gayetle düzenbaz ve bu sebeple de keramet sahibi bir şeyh şarmış, dağbaşlarında yaşarmış. Köylü, kentli gidip, «Aman, sana bir sırca köşk yaptırılmalı da aramıza gel şeyhim!» diye yalvarmış. Şeyh «yarına kadar müsaade edin de bir danışayım!» demiş. E bu herif şeyh... Danışsa danışsa kime danışır? Kendinden bir büyüğüne. Ertesi gün şeyhin huzuruna varıp «Danıştınız mı?» diye sormuşlar. «Danıştım» demiş. «Ne dedi?» «Onların aralarına gitme, aklın varsa burda kal!» dedi. Bu sefer «Aman şeyhim, çok merak ettik; kime danıştınız?» demişler. Şeyh de anlatmış: «Ben keramet sahibi olduğumdan cansız eşyayı konuştururum. Bu sabah helâdayken tersime sordum: (Ey tersim! Bana insanlar, içlerine girmemi söylüyorlar, sen ne dersin?) dedim.»

«Aman şeyhim, tersiniz ne cevap verdi.»

«Dedi ki, (ben şimdi gördüğün

bu hale gelmeden önce, tarlada altın başaktım, bağda kınalı üzüm-düm. Senin gibi mübarek bir adamın içine girdim, on saatte bak, ne hâle geldim. Sen, insanların içine karışsan, artık ne hâle gelirsin, bir düşün!) Ben de, benden çıkan tersimin sözüne hak verdim, aramıza gelmeyip dağbaşında kalacağım.»

Anladın mı şimdi şeyh efendi, demokrasi diye yanılarak bir kere halkın içine girdin mi, işin bitiktir. Evet, eski şeyh iyi, hoştu, yedi göbek sinsilesinden şeyhti. Gelgelelim, kanunu bozdu. Kanunu bozunca da sepetlendi.

Çok merak ettiğim için:

— Eski şeyhin bozduğu kanun nedir? diye sordum.

— Dur hele, acele etme. Alacağın her dersin sırası var.

— Hayır, bilmeden belki ben de bozarım da kanunu...

— Evet, o zaman yandın. Aman, bilmeden bir halt karıştırıp bizi yine şeyhsiz bırakma da, yeniden şeyh arama telâşına düşmeyelim. Senin gibi ipten kazıktan kurtulmuşunu bulmak her zaman ele geçer fırsat değildir.

Bey çok ileriye gidiyordu artık, ama korkudan sen çıkaramıyordum. O devam etti:

— Kanunun inceliklerini sonradan yavaş yavaş öğrenirsin. Şimdi birden zihnini karıştırma, yalnız şu kadarını söyleyeyim, buraların kanunu, üçlü zagonur. Üçlü zagonu

hiçbir zaman bozmıyacaksın. Bak, ne gibi inesele? Tıpkı hapısane zagonu gibi. Hapisanede bir adam eroin satmak istese ne gerekir? Dışardan eroin gönderecek bir eroin tüccarı bulacak, bir... İçerde kendisi hapısane ağası olacak, iki... E peki, dışardan içeri eroin nasıl girecek? Bunun için de, hapısane idaresinin gizliden eli olacak, üç... Bu üçlü bir araya gelip sacayak olmadıkça, kaabili yok hapisanede eroin satılmaz ve eroinci mahkûmlar krizden kıvranırlar solucan gibi... Bu iş de işte tıpkı buna benzer köpoğlu şeyh efendi. Burada da üçlü zagon var. Biri Bey'dir, işte ben... İkincisi şeyh'dir, işte sen... Üçüncüsü hükümettir, işte Jandarma komutanı...

Der demez ben bitmişim ki, Bey: — Jandarma lâfını duyunca suratın sarı yeşile döndü ulan koca şeyh... dedi, jandarmaya arkamı vereceksin, anladın mı?

— Demek, eski şeyh...

— Eski şeyhi hiç karıştırma, çok halt karıştırdı boynuzlu. Benimle arası iyiydi, jandarmayla da iyiydi... — Öyleyse?

— Ulan hükümet, dedik... Bura-

ya partimizin bir büyüğü geldi mi, İngilizin lortlar kamasındaki he-rifleri gibi gayetle inceden siyaset yapacaksın. İşte bizim şeyh, bu ince siyaseti beceremediğinden gümbürtüye gitti. Her neyse, ilk dersini aldın... İyi belle... Bu dediğim üçü birleşip sacayak olmazsa, buranın köylü milleti, tıpkı hapısane eroincisi kalmışlar gibi krize tutulur Allah korusun... Bizim şeyh bulmak için telâşımızın sebebi buydu. İnsana benzer böyle senin gibi bir mahlûk bulamazsa, o zaman göçmüş meşeden şeyh yapar. Sen şimdi keramet sahibi bir şeyhsin. Ben demin dışarı çıkmıştım ya, ne diyorlardı senin için, biliyor musun? Sen attan inip de, bizim koca eşkiya ile birlikte kese yoldan buraya gelmedin mi?

— Evet...

— Ve siz yayan olarak keseden geldiğinizden atlılardan önce buraya ulaştınız ya...

— Evet...

— Şimdi seni keseden getiren eşkiya ne diyor dışarda? Diyor ki: Atlılar yola çıkıp siz orda kalınca, sen eşkiya başına «Namaza durmanız gerekir» demişsin sözde...

— Demedim öyle şey...

— Elbet demedin canım, lâfın gerisini dinle... Namaza durmuşsunuz. Sen önde imam olmuşsun, bu namılı soyguncu da, işlediği sayısız cinayet ve soygunlardan ötürü bir cami dolusu cemaate bedel saydı-ğından kendini, o da ardında cemaat olmuş. İki rekât namaz kıl-mışsınız. Son rekâtta «Esselâmü-aleyküm ve rahmetullah» deyip de selâma durup başınızı sağa çevir-mişsiniz ki, eşkiya ne görsün...

— Ne görmüş?

— Ulan hâlâ sorarsın... Bir de bakmış ki, siz burdasınız. Olduğu- nuz yerde, namaz kılarken göz açıp kapayıp uçuş buraya gelmiş-siniz. Sendeki keramete bak... Atlılar, dört nala at sürüp sizden bir saat sonra gelmesi ne hikmet? İşte senin kerametini... Eşkiya başı a-latıyor, çevresine toplanmış ava-naklar da ağızlarını bir karış açmış «Allah Allah... Allah Allah...» diye-rek dinliyorlar.

— Yalan... Biz yürüyerek, eşkiya başının kılavuzluk ettiği kese yol-dan geldik...

— Canım elbet yalan... Bu lâfla-rın tüm yalan olduğunu, uyduran eşkiya başı da bilmekte, dinliyen avanaklar da bilmekte, sen de bil-mekte, ben de bilmekteyim... Buranın insanları, senin evin bu-lunduğu Künt dağından buraya ke-se yoldan yarım saatte geldiğini bil-mez olur mu hiç... Belbelir bil-ir... Eşkiya başının uydurmasına karşılıkla benim Kâhyam olacak düzrül ne diyor? O da «Allah Al-lah...» diyor, «Biz atla geliyorduk» diyor, «Bir de baktım, önümde bir ak bulut belirdi, ak bulutun üstün-de bir kır at belirdi. Kır atın üstün-de bizim Şeyh Said-i Uryanlı belirdi. Şeyh hazretleri atın üstün-de, at bulutun üstünde uçmaktay-dı» diyor. Benim kâhyaya böyle de-yince, öbürleri de «Evet, biz de a-yen böyle görüp şaşıktık... Hey Al-lah, şimdi bu Şeyh Said-i Uryanlı gö-zümüzün önünde attan inip yayan yapıldak yola düşmedi mi, bu ne keramet... dedik» diyorlar.

(Devamı var)

BASIN İLAN KURUMU

YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLÂMLARINIZ İÇİN HİZMETİNİZDEDİR

Genel MÜDÜRLÜK :

Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 5
İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telegraf adresi : BASINKURUMU

(Basın: 24832—2)

GÜLİVER BİLGİÇLER ADASINDA

BÜLE
SEREN

29

"GÜLİVER, GEMİLERİNDE BULUNDUĞU DİNSİZ FELEMENKLİLERİN, KENDİSİNİN İNGİLİZ OLDUĞUNDAN İYİCE ŞÜPHELENMEYE BAŞLADIKLARINI HİSSEDİYORDU..."

KAPTANLA KONUŞURKEN, İNGİLİZLER HAKKINDA SÖYLEDİĞİ İMALİ SÖZLER KARŞISINDA, SOĞUKKANLILIĞIMI GÜÇLÜKLE MUHAFAZA ETMİŞTİM!..İŞLERİ OLURUNA BIRAKMAK EN İYİSİDİ...

BÜTÜN TİCARET İŞLERİMİZE BURUNLARINI SOKTUKLARI YETMİYORMUŞ GİBİ, ARAMIZA, PİS DİNLERİNİ AŞILAMAK İÇİN, CASUSLAR DA GÖNDERİYOR NAMUSSUZLAR!..

FAKAT ŞİMDİ DURUP DURURKEN BUNLAR İÇİN NEDEN SİNİRLENİYORSUNUZ KAPTAN?..

NEDEN Mİ?.. GÖRDÜNMÜ, SEN DE ONLARI TUTUYORSUN... DEMEK ARAMIZDA BİR CASUS BESLİYOR, ÜSTELİK GEMİMİZDE TAŞIYORUZ...

RİCA EDERİM KAPTAN... NELER ÇIKARIYORSUNUZ?

NELER Mİ?.. ŞİMDİ GÖRÜRSÜN! TAYFAM İNGAR YANILMAMIŞ DEMEK Kİ... HEEY, İNGAR!.. BURAYA GEL!

BUYUR KAPTAN, BURADAYIM!..

SEN BU ADAMIN BİR İNGİLİZ OLDUĞUNU NEREDEN ÖĞRENMİŞTİN?..

JAPON LİMANINDAKİ GÜMRÜK KAPICISINDAN KAPTAN!.. BU YABANCIYA HAC'IN ÇİĞNETİLMEDİĞİNİ VE İMPARATORUN GİZLİ EMRİYLE SALIVERİLDİĞİNİ SÖYLEDİ... BİR KESE TÜTÜN KARŞILIĞINDA TABİT!..

TAMAM! BAĞLAYIN BU ADAMI PROVA DİREĞİNE!..

ÇILDIRDIN MI KAPTAN! BİR YOLCUYA, SİZİN SEREFİNİZE EMANET EDİLEN BİR İMPARATOR MİSAFİRİNE YAPILIR MI BU?..

FAZLA KONUŞTURMAYIN! ARAYIN ÜSTÜNÜ BAŞINI DA ŞU HERİFİN...

ARTIK HAPI YUTTUM... BİR KORKAK GİBİ APTALCA ÖLMEK TENSE, BİR AKILLIYA YAKIŞIR ŞEKİLDE KAHRAMAN GİBİ ÖLEYİM!..

BOŞUNA VAKİT KAYBETMEYİN!.. EVET, İNGİLİZİM! FAKAT...

FAKAT SİZ, SİZLER... KENDİNİZİ HER BAKIMDAN ÜSTÜN GÖRDÜĞÜNÜZ İNGİLİZLERİN BİR TEKÜNDEN BİLE, NİÇİN BU KADAR KORKUYORSUNUZ, ANLAMAMIYORUM!..

KORKMAK HA?.. HAH, HAH, HAAA... SEN KORKUNUN NE OLDUĞUNU ASIL ŞİMDİ İŞKENCE BAŞLAYINCA GÖRECEKSEN!..

O ÇOK GÜVENDİĞİNİZ ALLAH, GELİP TE KURTARSIN BAKALIM SENİ!..

BENİ YAKA PAÇA SOYARAK DİREĞE BAĞLAMISLARDI.

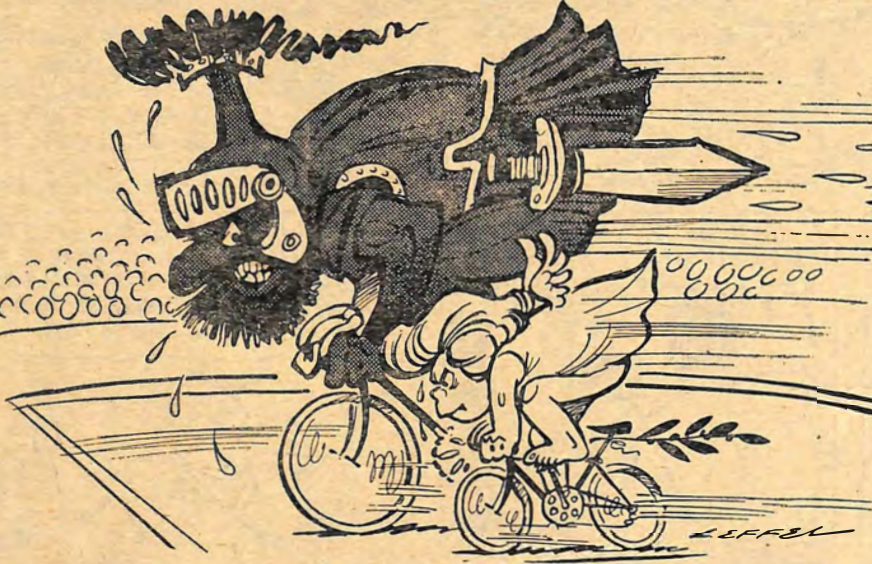
AYI HANS'I GÖNDERİN BAKALIM!..

...VE AYI HANS GÖRÜNÜMÜSTÜ!

-DEVAMI VAR-

Milletler Gülüyor

Sonsuz yarış!

Einstein ve savaş

Asrımızın en büyük düşünürü Profesör Einstein'i gazeteciler nasıl olmuşa yakalamışlar, boyuna soruyorlardı:

— Üçüncü Dünya Savaşına insanlar hangi silâhlarla katılacaklar sayın Profesör?..
— Bilmiyorum! dedi Einstein.
— Ama Profesör, nasıl olur? Amerika ağzınızdan çıkacak kelimeyi bekliyor. Kırk radyo istasyonu, otuz bin gazete hepsi hepsi bekliyorlar. Ben onlara sözlerinizi ileteceğim, ne diye-yim?..
— İnsanlar müstakbel harbe hangi silâhlarla katılacaklar sayın Profesör?

Kafası şişen Einstein:

— Bilmiyorum! dedi. Yalnız size dördüncü dünya savaşına insanların hangi silâhlarla katılacaklarını söyleyebilirim!
— Hangi silâhlarla?..
— Sapanla!...

Otobüs

Adam, genç kızla yeni tanışmıştı, ilk defa beraber gezmeye gideceklerdi. Kıza sordu:

— Sana bir bilmece soracağım! Bir taksi ile bir otobüs arasında ne fark vardır?
— Bilmiyorum.
— Oyleyse otobüse bineriz!...

Doktorlar

Fred, arkadaşına dert yanıyor-du:

— Doktorlar mı azizim? Hepsi anlayışsız! Aralarında bile anlaşamıyorlar. Bak şu başıma gelenlere...

Benimki senin çocuğun olmaz diyor. Karımınki de dört aylık hamilesin diyor, gel çık işin içinden!

Çapkın koca

O gün kasabamın bütün gazetecileri 100 üncü yaşını kutlayan kadını ziyarete gitmişlerdi.

— Kocanızla mesut muydunuz? diye sordular.
— Eh oldukça! dedi 100 üncü yaşına basan kadın. Ufak tefek kaçamaklar yapardı merhum, ama hep göz yumdum bunlara.
— Kocanız kaç yaşında öldü?
— Seksen yaşında. Zavallı kocacığımın bu dünyadan göçmesine aşk sebep oldu!
— Bu aşkın tesiriyle kalb sektesinden falan mı öldü?
— Hayır. Kocam çapkındı, beni her aldatışında bastonuna çakısıyla bir çertik yapıyordu. Ben bir gün bunun farkına vardım. Son günlerinde bastonu o kadar çok yontulmuştu ki, an-sızın kırılıverdi. Öldüğüne üzülmiyorum değilim hani!...

— Nereyi arıyorsunuz?..

Dargınlık

Karı koca kavga etmişler bir haftadanberi konuşmuyorlardı. Lâzım olan şeyleri de birbirlerine yazıyorlardı.

Adamın uykusu çok ağırdı, ertesi sabah da erken uyanması gerekiyordu, karısına, gece masası üzerine şu notu bıraktı: «Yarın saat tam yedide beni u-yandırmayı unutma!»

Ertesi sabah adam kendi kendine sekize çeyrek kala uyandı. O kadar sinirlendi ki hırsla karısının yatağına giderken masanın üzerinde şu notu gördü:

«— Uyan saat tam yedi!..»

Tek başına!..

Sofyada iki arkadaş konuşuyorlardı:

— Sınırı açarlarsa Bulgaris-tande kalır mısın?..

— Yok yahu, kalıp da ne ya-payım tek başıma!

— Bu şemsiyeyi nereden aldın?

Saat

İskoçyada tatilini geçiren bir Fransız turist, şehri gezdikten sonra, parkta dinleniyordu. Göz ucuyla süzduğu sıra komşusunun garip hareketleri onu meraklandırdı. Yanındaki İskoçyalı adam vakti öğrenmek için bir sağ, bir de sol cebinden iki saat çıkarıyor, ikisini de inceledikten sonra tekrar ceplerine sokuyordu.

— Manyığın biri! diye düşündü fransız. Ama çok merak ediyordu dayanamayıp sordu:

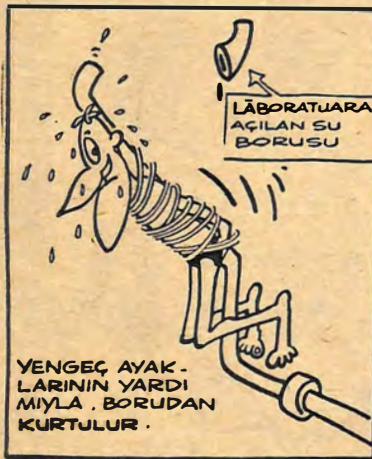
— Kronometrelerinizin iyi işleyip işlemediğini kontrol ediyorsunuz galiba?

İskoçyalı, başını salladı:
— Hayır Mösyö! dedi. Saatle-rimin birinin akrebi, ötekini de yelkovanı kayboldu da...

YENGEÇ TEYFİK

9

SEMİH
BALCIOĞLU

Dünya Karikatürleri

-HAYDİ GİT YAT KOCACIĞIM, RÜYANI
BANA YARIN SABAH ANLATIRSIN!

-BU HATTA HİÇ TÜNEL YOK MU?

-YİNE BABANIN ÖFKESİ ÜSTÜNDE BUGÜN!

-SENİ BİR DAHA NE ZAMAN GÖREBİLECEĞİM?
-NE ZAMAN KENDİNE GÜVENTİRSEN!

-SERSEM HERİF, ELİNDEN
HİGBİR İŞ GELMEZ!

-TERBİYESİZ!... ONA NEZAKETLE
YOLU SORMUŞTUM...

1966

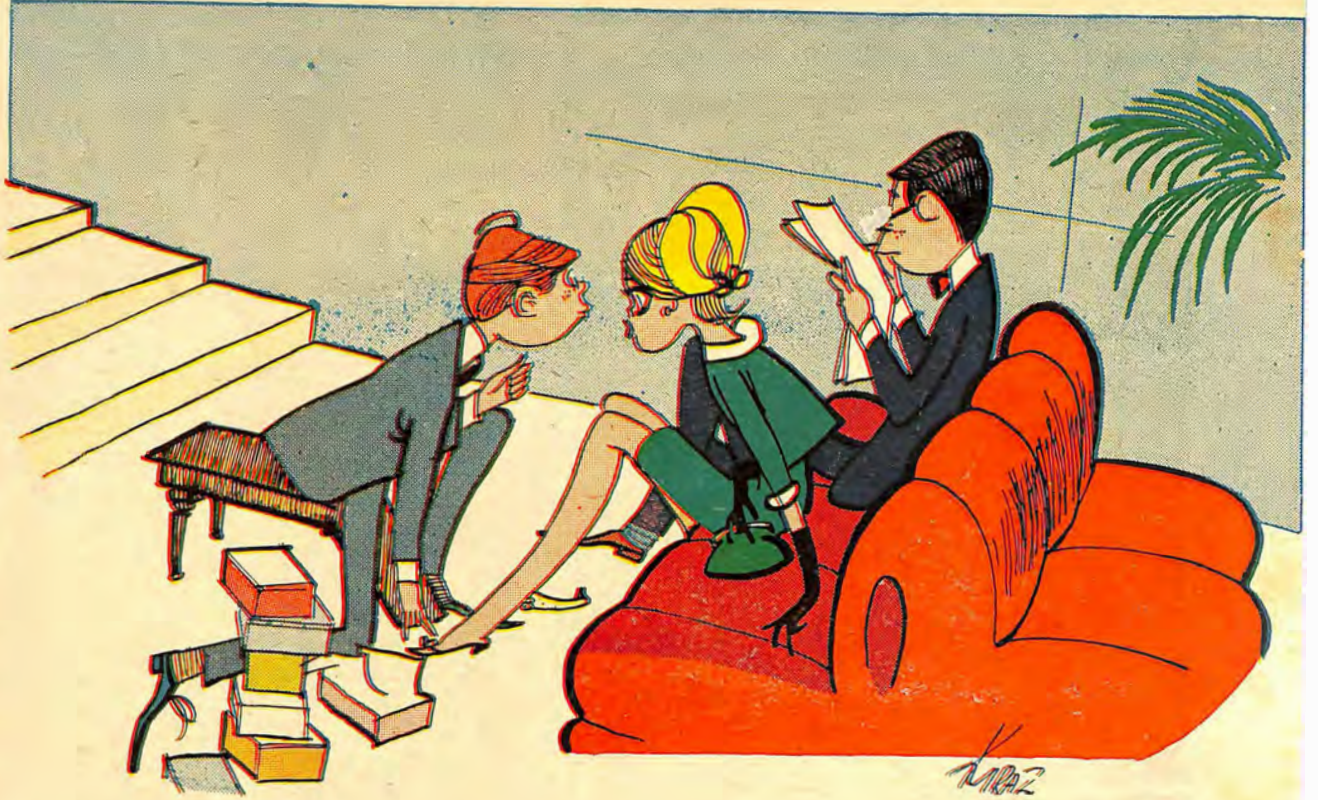
**YAPI ve KREDİ
BANKASI**

6.000.000

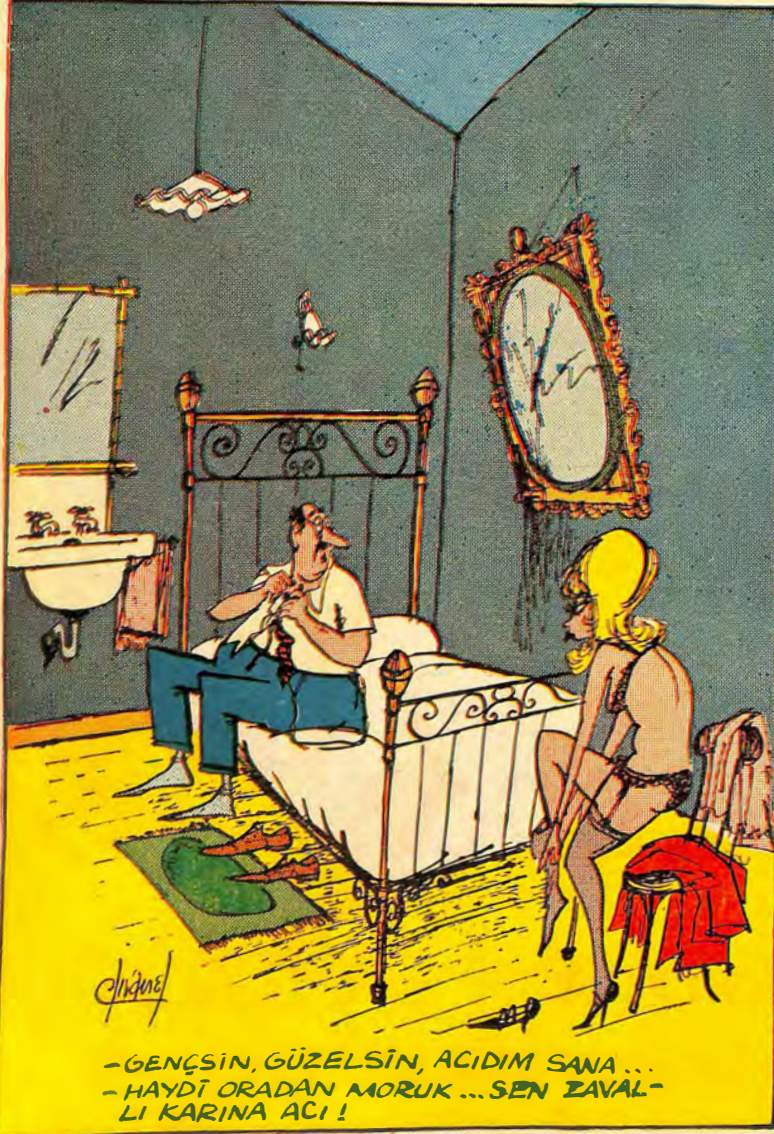
Yapı ve Kredi Bankası

Yeni yıla altı milyon lira ikramiye ile giriyor!

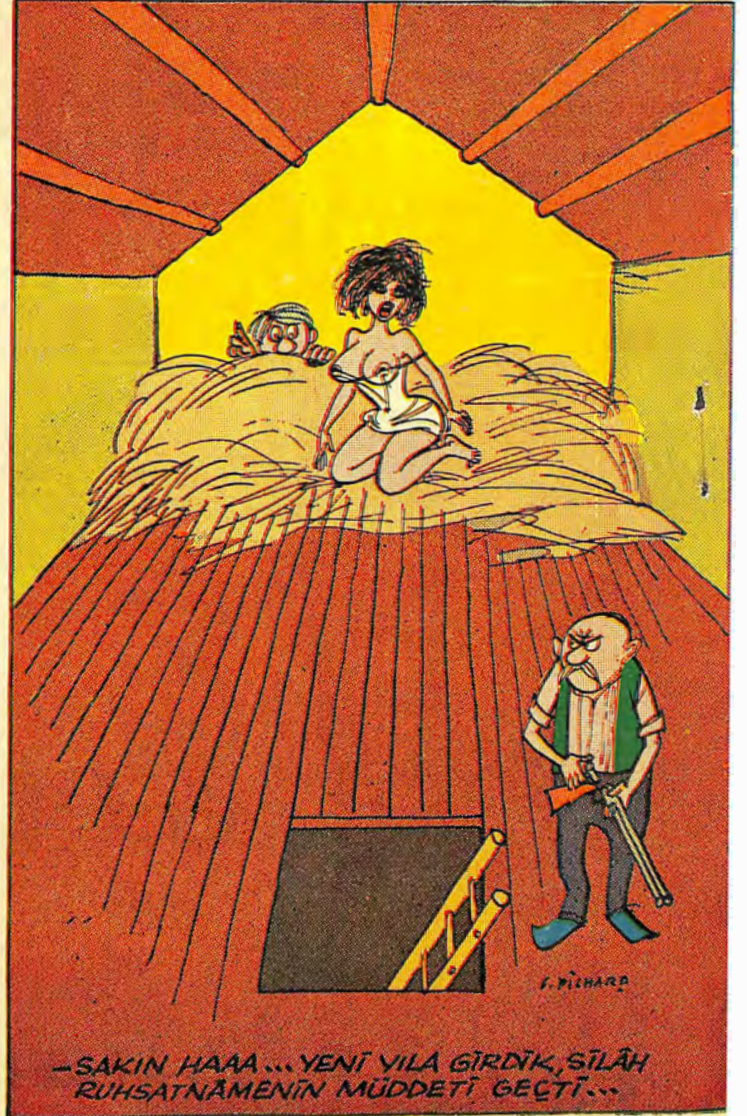
A K B A B A

-EĞER BUNLAR DA ÖTEKİLER GİBİ BİR YIL ESKİMEYECEKSE İSTEMEM !

-GENÇSİN, GÜZELSİN, ACIDIM SANA ...
-HAYDİ ORADAN MORUK ... SEN ZAVAL-
LI KARINA ACI !

-SAKIN HAAA ... YENİ VILA GİRDİK, SİLÂH
RUHSATNÂMENİN MÜDDETİ GEÇTİ...